

1975 அக்டோபர் 24]

(ஈ) தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு இனும் எஸ்டேட்டுகள் குத்தகை
உடைமைகள், சிறு இனும்கள் (ஒழிப்பு-ரயத்துவாரியாக
மாற்றுதல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,
தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு இனும் எஸ்டேட்டுகள், குத்தகை
உடைமைகள், சிறு இனும்கள் (ஒழிப்பு-ரயத்துவாரியாக
மாற்றுதல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவை அறிமுகம் செய்ய
அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்
பட்டு அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : இச் சட்ட முன்வடிவை
அறிமுகம் செய்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இச் சட்ட முன்வடிவு
அறிமுகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

(உ) தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக
நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு (விவாதம்)—தொடர்ச்சி.

DR. H. V. HANDE : Sir, with regard to this Bill I think I will
have to bring a few points for the consideration of Government so
that the vast section of the public of our State will not be adversely
affected as a result of this Bill. My misgivings are that today
lakhs and lakhs of poor people are not getting loan from these small
entrepreneurs, and small businessmen. These people will be
affected because of this Bill. It would be better if the Hon.
Minister takes into consideration the points expressed in this House
and see that this Bill is suitably amended to satisfy the needs of
the public who are dependant upon these small businessmen for
getting loan. In fact, there was a report by the Reserve Bank
published by Thiru H. V. R. Iyengar which clearly says that 80
to 90 per cent of the loans that are obtained in our State are from
small shop-keepers, small pawnbrokers and only 10 to 20 per cent
of the loans are obtained from major financial institutions. 80 to
90 per cent of the loans are obtained from small pawnbrokers.
Therefore, it would be important that the needs of these people are
taken into consideration.

[Dr. H. V. Hande] [1975 அக்டோபர் 24]

The second point I want to stress is that many of these poor people have pledged their articles, utensils, with these pawnbrokers. The articles are all lying there. Now, this legislation seeks to give relief for six months as far as interest is concerned. My submission is these poor people will not be able to get back their articles now. Neither the Government have made any provision in that connection nor have the Government come forward to give loans to these poor people at a nominal rate of interest. If the Hon. Minister were to listen to our pleas, he will be convinced that our arguments are quite valid.

Another problem is that for the past two to three months, the financial dealings have come to a standstill, ever since the promulgation of this Ordinance. The poor people are suffering. The pawnbrokers are not lending anything and they fear that another legislation may come saying that they should not charge any interest at all, preventing them from charging interest. That is another problem.

It is true we have to give protection to the poor. Without making sufficient preparation at the Governmental level to give loans to these poor people at nominal rate of interest, without making that preparatory ground, there is no point in bringing this legislation. On paper, it looks as a progressive piece of legislation but in practice what is the result? That is the question that the Government has to address to itself.

Has this Bill benefited anyone? I am quite sure that not a single poor man has been benefited because of this legislation. He is not able to get any money at all. This is a very important thing.

Another problem is whatever property he had, he had lost them completely. He cannot get back the property. This legislation has not said anything about his property. These are the various salient points. I do not want to take much time. I just wanted to pinpoint four to five points so that Government will properly consider them. Therefore I submit that this Bill may be referred to a Select Committee so that the whole thing may be properly examined.

1975 அக்டோபர் 24] [Dr. H. V. Hande]

Yesterday the Hon. Member Thiru A. R. Marimuthu was making a very valid point with regard to small farmers and how they were suffering and how they will not be benefited by this Bill. So, it is necessary that these points are considered and the Bill is properly recast and remodelled to suit the convenience of the public, protection to the property pledged by poor people and the present inconvenience of the pawnbrokers, etc. Let these things be properly taken into consideration by referring the Bill to a Select Committee and so that a fresh Bill satisfying all these points may be brought forward. Thank you, Sir.

திரு. எஸ். வடிவேல்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கடன் ஒத்திவைப்பு மசோதா சம்பந்தமாக ஒரு சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

நானும் என் கட்சியைச் சார்ந்த திரு. அழகர்சாமி அவர்களும் சில திருத்தங்களைக் கொடுத்திருக்கிறோம். குறிப்பாக, வறட்சியை முன்னிட்டு 1976 ஜனவரி 16-ம் தேதி வரையில் இந்த ஒத்திவைப்புச் சட்டம் இருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு எல்லோரும் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டிய ஒரு துர்பாக்கியமான நிலைமைதான் ஏற்படும் என்பதை நான் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இதை 1978-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் வரையில் ஒத்திவைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த அவசரகாலச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி இந்திய துணைக்கண்டம் அனைத்திலும் பல கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் இது இந்தியாவிலேயே அதிகக் கடன்பட்ட ஒரு மாநிலமாக இருக்கிறது. இங்கு ஏறத்தாழ 470 கோடி ரூபாய் அளவிற்குக் கடன்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று அரசாங்க ஆய்வுரை அறிவிக்கிறது.

இன்றைக்கு அண்டை மாநிலமான கர்நாடகாவை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு ஏறத்தாழ ரூ. 2,400 ஆண்டு வருமானம் வருகிறவர்களுக்குத் தனியார் கடன்கள் அனைத்தும் ரத்து செய்யப் பட்டிருக்கிறது என்று நேற்று முன்தினம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது இரண்டு ஹெக்டேர் அதாவது ஐந்து ஏக்கர்

[திரு. எஸ். வடிவேல்] [1975 அக்டோபர் 24]

வரை நிலம் உள்ளவர்கள் தனியார் கடன்கள் வாங்கியிருந்தால் அவை அனைத்தும் ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் இச்சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நிலம் அல்லது மற்ற சாமான்களை அடகு வைத்திருந்தால் அந்த ஈட்டுத் தொகையைப் பெற்றுகொள்வதற்குச் சட்டம் ஒத்துழைத்திருக்கிறது.

அதேமாதிரி பிறார் மாநிலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்குள்ள ஆதிவாசிகள், ஹரிஜனங்கள் அதோடு ஒரு ஏக்கருக்கு உட்பட்ட நில உடைமையாளர்களுக்கு அவர்கள் வாங்கியிருக்கும் தனியார் கடன்கள் யாவும் ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அவசர காலச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி, ஆதிவாசிகள் கடன்கள் வாங்கி நிலத்தை இழந்திருந்தால் அல்லது நகைகளை இழந்திருந்தால் அல்லது ஆடு மாடுகளை இழந்திருந்தால் அவற்றை அரசாங்க உதவியோடு திரும்பப் பெறுவதற்கு இன்று ஒத்துழைப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

உத்தர பிரதேசத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அங்கு ஒரு ஹெக்டேர் அதாவது 2½ ஏக்கர் வரையில் உள்ளவர்களுக்கு அவர்கள் கடன்கள் அதாவது தனியார் கடன்கள் அத்தனையும் ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. லேவாதேவி முறையிலிருந்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், ஏழை எளியவர்கள் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அதேபோல் பஞ்சாப் மாநிலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் ரூ. 50,000 வரை சொத்துக்கு உட்பட்டவர்களுக்கு இரண்டு ஆண்டு காலம் வரை கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. மூலதனத்தின் மேல் கடன் கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அந்த வகையில் உள்ள தனியார் கடன்களும் ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்கு வங்கத்தில் ஒரு ஏக்கருக்கு உட்பட்டவர்களின் கடன்கள் யாவும் ரத்து செய்யப்படக்கூடிய விதத்தில் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு சட்டங்கள் அங்கெல்லாம் வந்திருக்கின்றன.

1975 அக்டோபர் 24]

ஆனால் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், இது அதிகக் கூடன்பட்டிருக்கக் கூடிய மாநிலமாக இருப்பதோடு கூட கடனில் பிறந்து கடனில் வளர்ந்து கடனில் சாகவேண்டிய ஒரு துர்ப்பாக்கியகரமான நிலையில் ஏழை மக்கள் இருக்கிறார்கள்.

இன்று ஜப்பான் அல்லது ஜெர்மனியை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு உழவுத் தொழிலுக்காக கடன் கொடுத்தால் முப்பது ஆண்டுகளில் வசூலிக்கிறார்கள். ஜெர்மனியில் 50 ஆண்டுகள். நம் அரசு கூட வீடு கட்ட வேன் கொடுத்தால் இருபது ஆண்டுகளில் தான் அதைத் திரும்பப் பெறுகிறார்கள். ஆனால், உழவுத் தொழிலுக்காகக் கடன் கொடுத்தால் அடுத்த ஆண்டே அதைத் திரும்பக் கட்டவில்லை என்றால் நிலம் பறிமுதல் ஆகும் அல்லது வீடு ஜப்தி செய்யப்படும் என்ற நிலைதான் இருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஏழை எளிய மக்கள் அதிலும் குறிப்பாக முனிசிபாலிட்டிகளில் உள்ள நகரசபைத் தொழிலாளர்கள் வாரம் வாரம் கடன் வாங்கித்தான் ரேஷன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒன்றும் தேதி சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு கேட்டிற்குப் போனால் பாதிதான் கைக்கு வருகிறது. எங்கள் ஊரை எடுத்துக் கொண்டால் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் கடன் வாங்கவேண்டுமென்றால் அவர்களால் எந்தச் சொத்தையும் அடமானம் வைக்க முடியாது கைமாற்றாகத்தான் கடன் வாங்குகிறார்கள். ரூ. 200-க்கு எழுதிக் கொடுத்துத்தான் ரூ. 100 கடன் பெறவேண்டியிருக்கிறது.

ஆகவே, நான் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால் ஆண்டு வருமானம் ரூபாய் மூவாயிரத்திற்கு கீழேயுள்ளவர்களுக்கு அவர்கள் பட்டிருக்கும் தனியார் கடன்கள் யாவும் ரத்து செய்யப் படவேண்டும். அதற்கான ஒரு சட்டத்தை தமிழ் நாடு அரசு கொண்டுவரவேண்டும். இன்று வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். ரூபாய் நூறு கடன் கொடுத்தால் கொடுக்கிற அன்றே ஐந்து ரூபாய் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். பின்னர் தினம்தினம் ரூ. 1-25 கட்டவேண்டும். அப்படி நூறு நாட்கள் கட்ட வேண்டும். அப்படி நூறு நாட்களில் ரூ. 125 கட்ட வேண்டும் என்ற நிலைதான் இருக்கிறது.

ஆகவே, வறுமையில் வாடும் ஏழை மக்களுக்காக நான் கூறியபடி ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்று பல மாநிலங்களில் இப்படிச் சட்டங்கள்

[திரு. எஸ். வடிவேல்] [1975 அக்டோபர் 24]

கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் நிலையில் இங்கு எல்லாம் அறிவிப்பாகவே செய்துவிடாமல் உண்மையானதொரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, ஏழை எளியவர்களைப் பாதுகாக்கக்கூடிய வகையில் அது அமையவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக, ஏழை எளியவர்கள் வாங்கியிருக்கக்கூடிய கடன்களைப் பரிசீலித்து ரூபாய் மூவாயிரத்துக்கு உட்பட்டு வருவாய் உள்ளவர்களின் தனியார் கடன்கள் யாவும் ரத்து செய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கடன் நிவாரண மசோதாவை இன்று தமிழ்நாட்டில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய பிரதமர் அவர்களின் இருபது அம்சத் திட்டத்தின்கீழ் கிராமப்புறங்களில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் கடனிலிருந்து மீட்கப்பட வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தில் ஒரு திட்டத்தை அமல்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த எண்ணத்தில்தான் நாங்கள் இதைக் கொண்டு வந்தோம் என்றுகூட நேற்று கனம் முதல் அமைச்சரவர்கள் சட்டசபையில் சொன்னார்கள்.

இந்தக் கடன் நிவாரணச் சட்டம் உண்மையிலேயே வரவேற்கத்தக்கதொரு சட்டம்தான். இனிமேல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இந்தச் சமுதாயத்தில் ப்ரைவேட் மணிலென்டிங், தனி நபர்கள் பணம் கடன் கொடுத்து திண்டுதிமிகில் படுத்திருந்து அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துவது என்பது இனிமேல் இந்தச் சமுதாயத்திற்கு ஒவ்வாது என்பதை அவர்களுக்கு உணர வைப்பது மிக மிக வரவேற்கத்தக்கது.

விட்டில் உட்கார்ந்துகொண்டே கடன் கொடுத்து வட்டி வாங்கி வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்பது சமதர்ம சமுதாயத்தில் ஏற்ற ஒரு தொழில் அல்ல என்பதை உணர வைப்பது இதுபோன்ற சட்டங்கள்தான். அதே சமயத்தில் எந்த அளவிற்கு ரூரல் இன்டெபென்டென்ஸ் இருந்து கொண்டிருக்கிறது, அதற்கு மாற்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோமா இல்லையா என்று பார்க்க வேண்டியதும் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு, அதில் இந்த அரசு தவறி விட்டது என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

1975 அக்டோபர் 24] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

குறிப்பாக, தமிழ்நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால்—பிற மாநிலங்களைவிட தெற்கில் உள்ள ஒருசில மாநிலங்களுக்கு தனிக் கஷ்டம் இருக்கிறது. பான் ப்ரோக்கர்கள் ஆக்கடை எடுத்துக் கொண்டால் நகைகளை அடகு வைத்து அல்லது பண்டங்களை அடகு வைத்து கடன் வாங்குவது என்பது ஆந்திரா, மைசூர், தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களில்தான் அதிகமாக இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் நமது சேமிப்பு நகைகள் வடிவத்தில்தான் இருக்கிறது. பெண்களை எடுத்துக் கொண்டால் கையில் உள்ள பணத்தைக் கொண்டு நகைகள் செய்து போட்டுக்கொண்டால் அவசர காலத்தில் ஒரு உதவியாக இருக்கும் என்று நகைகள் செய்து போட்டுக் கொள்கிறார்கள். சதர்ன் ஸ்டேட்சில் இரண்டு மூன்று மாநிலங்களில்தான் பான் ப்ரோக்கர்ஸ் ஆக்ட் தீவிரமாக அமல் நடத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்நிலையில் இன்றைய நிலைமை என்ன?

திடீரென்று பணம் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் பணம் கொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டார்கள். ஆறு மாதங்களுக்கு வாட்டி வாங்கக் கூடாது என்று சொல்லிவிட்டோம். ஆகவே, பணம் அவசரமாகத் தேவைப்படுகிறவர்கள் இன்று அவஸ்தைப்படுகிறார்கள். குறிப்பாக, சென்னை நகரத்தை எடுத்துக் கொண்டால் ஏழை மக்கள் வார ரேஷனை வாங்க பணம் இல்லாமல்—மூப்பு அண்டா குண்டாக்களை அடகு வைத்து பணம் வாங்குவார்கள்—அவதிப்படுகிறார்கள். இன்று அவசரச் செலவுகளுக்குப் பணம் இல்லாமல் மக்கள் அவஸ்தைப்படுகிறார்கள். இன்று அவர்களது கதி என்ன?

லைசென்ஸ் பெற்று, இவ்வளவுதான் வட்டி வாங்க வேண்டும் என்று வைத்திருந்தபோதே தவறுகள் நடந்தன. இன்று அன் லைசென்ஸ்டு பான் ப்ரோக்கர்சாக இருக்கிறார்கள். இன்று நாம் கள்ளுக்கடைகளை மூடிவிட்ட பின்னர் எப்படித் திருட்டுச் சாராயம் காய்ச்சுகிறார்களோ, எப்படி இல்லிஸிட் டிஸ்டிலேஷன் நடத்துகிறார்களோ, எப்படித் திருட்டுத்தனமாக கள் குடிக்கிறார்களோ துஅபோல் இருக்கிறது. கள்ளுக்கடைகளை நாம் அனுமதித்திருந்த போது இருந்ததைவிட பயங்கரமான அளவிற்கு இப்போது தமிழ் நாட்டில் கள், சாராயம் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வேகமாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். விருவிருப்போடு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை சாதாரண பிரஜை உள்ளத்தில் கை வைத்துப் பேசினால் ஒத்துக்கொள்வான். அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதேபோல்தான் அன் லைசென்ஸ்ட் மணி லென்ட்டிங்

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1975 அக்டோபர் 24]

இன்று நடக்கிறது. முன்பு நகையை வாங்கிக்கொண்டு ரசீது கொடுத்து வட்டி வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இப்போது ரசீது இல்லாமல் பணம் கொடுத்து எங்கேடா நகையை வைத்தாய் என்று கேட்கக்கூடிய அளவிற்கு—நமக்கு நானாயம் எவ்வளவு இருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியும்—நிலைமை வந்திருக்கிறது.

Money-lenders are giving Rs. 300 to 400 crores to small people.

அவர்கள் பெரிய இடங்களில் கடன் வாங்கி அடகுக் கடை நடத்துகிறார்கள். எல்லோரும் டாட்டாக்கள், பிரீலாக்கள் அல்ல. பத்தாயிரம் இருபதாயிரம் என்று விதவைகள், வேறு தொழில் நடத்தத் தெரியாத பெண்களிடமிருந்து பணம் கடன் வாங்கி மணி லெண்டிங் பிஸினஸை செய்கிறார்கள். மணி லெண்டிங் பிஸினஸை ஒழிக்க வேண்டும் என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் மாற்றுவழி என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்?

(முற்பகல் 10.30)

கோவாபரேடிப் பாங்குகளை அதிகமாக ஏற்படுத்தினீர்களா? சூதல் பாங்குகள் இனிமேல்தான் சிறு விவசாயிகளுக்காக வரப் போகிறதே தவிர, அவசிய ஆத்திரச் செலவுகளுக்காக நீங்கள் என்ன மாற்று வழி செய்து இருக்கிறீர்கள்? மாற்று வழி செய்யாமல், 20 அம்சத் திட்டத்தில் சொல்லி இருக்கிறது, ஆகவே மசோதா கொண்டு வந்து இருக்கிறோம் என்று சொல்கிறீர்கள். மாற்று வழி செய்யாமல் மக்களை அவதிக்குள்ளாக்கும் வகையில் மசோதா கொண்டு வந்தது ஏன் என்று கேட்கிறேன். உடனடியாக உத்தரவு போடுங்கள், இனிமேல் தமிழ் நாட்டில் அந்தத் தொழில் நடத்த விடமாட்டோம், நடத்தக் கூடாது என்று அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காண்பித்து விடுவது நல்லது. இனிமேல் நீங்கள்

You can wind up your business. In Tamil Nadu it is not permissible.

என்று சொல்லிவிடலாம். ஆறு மாதம் வட்டி கட்டவேண்டாம் என்று சொல்லிய காரணத்தால், நகை வைத்தவர்கள் கடனைத் திரும்பக் கட்டாமல் இருக்கிறார்கள். திரும்பப் பணம் கட்டவில்லை யென்றால் அவர்களுக்கு ரொட்டேஷனுக்குப் பணம் இல்லாமல் இருக்கிறது. இதனால் பணமுடக்கம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இதன் காரணமாக ஏழைகள்தான் தெருத் தெருவாக பாத்திரம்

1975 அக்டோபர் 24] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

பண்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு ரூ 10-க்காக அலைய வேண்டியிருக்கிறது. பெரிய பொய் பணக்காரர்கள் எல்லாம் வங்கிகளில் இருந்து கடன் வாங்கிக் கொண்டு விடுகிறார்கள். தமிழகத்து ஏழை மக்களை இப்படிப்பட்ட அவல நிலைக்கு கொண்டு வந்து விட்டதால், அவர்களுக்கு மாற்று வழியில் ஏதேனும் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று இந்த மசோதாவின மூலமாக அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தக் கடன்களை ரத்து செய்ததுபோல், ஏன் கோவாபரேடிவ் கடன்களையும் ரத்து செய்யக் கூடாது. கோவாபரேடிவ் வில் எவ்வளவோ பணம் வேஸ்ட்டாகிறது. எவ்வளவோ செலவு அனாவசியமாகிறது. கூட்டுறவுத் துறையில் எவ்வளவு தவறு நடந்து இருக்கிறது. எத்தனையோ முறைகள் அவற்றைப்பற்றி யெல்லாம் பேசி இருக்கிறோம். எவ்வளவோ பேர் பணத்தைக் கையாடல் செய்து இருக்கிறார்கள். ஏழு வருஷம் எட்டு வருஷம் ஆனாலும், என்ன ஆயிற்று என்று கேட்டால் இன்னும் இன்வெஸ்டிகேஷனில்தான் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். பெரிய பெரிய ஆட்கள் எல்லாம் ரூ. 1¼ கோடி, ரூ. 2 கோடி என்று கையாடல் செய்தது எல்லாங்கூட இன்னும் இன்வெஸ்டிகேஷன் என்ற அளவில் இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். இப்படி கூட்டுறவுத் துறையில் லட்சக்கணக்கான கோடிக்கணக்கான ரூபாய் பாழாய் போய்க் கொண்டிருக்கிறபோது, அங்கேயிருக்கும் பெரியவர்கள், அங்கேயிருக்கும் டைரக்டர்கள், வசதி படைத்தவர்கள் அந்தத் தவறைச் செய்து தப்பித்துக் கொள்கிறபோது, ஏழை எளியவர்கள் வாங்கிய கடனை ஏன் ரத்து செய்யக் கூடாது என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். தனிநபர் கடன்களை ரத்து செய்கிறபோது, கோவாபரேடிவ் கடன்களையும் ரத்து செய்யுங்களேன். 1¼ கோடி ரூபாய் வரையில்கூட 'பேட்-டெட்' என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். தருமபுரி கோவாபரேடிவ் சொசைடியில் செய்யவில்லையா? . . .

திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (நெல்லிக்குப்பம்): 20 அம்ச திட்டத்தில் கோவாபரேடிவ் கடன்களையும் ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று அம்மையார் அவர்கள் சிபார்சு செய்வார்களா?

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: 20 அம்சத் திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு சிபார்சு செய்ய மாட்டேன். உங்களுடைய ஆட்சிக்குத்தான் சிபார்சு செய்வேன். கண்கூடாக நாங்கள் பார்க்க

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1975 அக்டோபர் 24]

கிரேமும், இந்த யோசனையை உங்கள் ஆட்சித்தான் தரவேண்டும், காரணம், இங்கேதான் நிர்வாகத் திறமையின்மையால் கோடிக்கணக்கான பணம் பாழாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன்: கூட்டுறவுக் கடன்களை ரத்து செய்வதற்கு மாநில அரசுக்கு முழு உரிமை கிடையாது. ரிசர்வ் வங்கி மூலம் அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கிறோம். மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தில் அது வருவதால், மாநில அரசாங்கம் அதை ரத்து செய்ய முடியாது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: மாநில அரசே அந்தக் கடனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். உங்களுடைய பொறுப்பிலே அந்தக் கடன்களையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அது ஏழை விவசாயிகளுக்கு இந்த அரசு செய்யும் ஒரு நல்ல 'ஜெஸ்சர்' என்று சொல்கிறேன். எவ்வளவோ பணம் பாழாகப் போகிறது, அதற்கெல்லாம் எங்கெங்கிருந்தோ சட்டம் வந்து பாதுகாப்பு வந்துவிடும். ஆனால் கூட்டுறவுக் கடன்களை மட்டும் ஈட்டிக்காரன் மாதிரி திருப்பி வாங்கியே ஆகவேண்டும் என்று சொல்வது, "ஊருக்கு உபதேசமடி கண்ணம்மா, உனக்கில்லையடி கண்ணம்மா", என்பது போல் இருக்கிறது. ஆகவே, ஊருக்கு உபதேசம் செய்வதை விட்டு விட்டு, கிராமப்புறங்களில் இருக்கும் ஏழை மக்களுக்கு உதவி செய்யும் வகையில் அவர்கள் கோவாபரேடிவ் மூலம் பெற்ற கடனை Take it as a bad debt இந்த மாதிரி 'பேட் டெட்' என்று சொல்லிவிட்டால் பல ஏழைகளுக்கு வசதி ஏற்படும். நாங்கள் பல நாட்களாகச் சொல்லி வருகிறோம். சென்னையைப் பொறுத்தவரையில் தனி நபர் ஜாமீன் பேரில் 500 ரூ. கடன் கொடுக்க வேண்டும். சொத்து பாத்திரம் ஒன்றும் கேட்கக் கூடாது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அது வேறு விஷயம். எல்லா விஷயத்தையும் இதில் பேசி விடாதீர்கள்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: வங்கிகள் மூலம் ரூ. 500 ரூ. 1,000 வரை தனி நபர் ஜாமீன் பேரில் சென்னையில் இருக்கிறவர்களுக்குக் கடன் கொடுப்பதற்கு அரசு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படிச்

1975 அக்டோபர் 24] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

செய்தால் சாதாரண மக்கள் கடன் சுமையிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவார்கள் என்று கூறி அதைச் செய்து தாவேண்டுமென்று கேட்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (நெல்லிக்குப்பம்): கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, அரசாங்கம் கொண்டு வந்துள்ள கடன் நிவாரண மசோதாவை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களை நான் பேச வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

உபதேசம் செய்வது கண்ணம்மாக்களுக்கு ரொம்ப ரொம்பச் சலபம். ஆனால் செயலாற்றுகின்ற சமயத்தில்தான் இருக்கக்கூடிய கஷ்டங்கள் மற்றவர்களுக்குத் தெரியும். இந்தக் கடன் நிவாரணச் சட்டம் பொதுவாகப் பார்க்கப்போனால், நோயாளியை குணப்படுத்துவதற்குத் தேவைப்படுகிற மருந்தே தவிர நோயாளியை அழிக்கக்கூடிய அளவுக்குச் சென்று விடக் கூடாது. இப்படி அடிக்கடி கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வருவதன் மூலம் நாம் அதைத்தான் செய்து வருகிறோம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

யார் கடன் கொடுக்கிறார்கள்? ஏதோ டாட்டா, பிரீலா பிராஞ்சு வைத்துக் கொண்டா கிராமங்களில் கடன் கொடுக்கிறார்கள்? அல்லது அங்கே இருக்கும் கடன் கொடுப்பவர்கள் மூலமாகக் கடன் கொடுக்கிறார்களா? கிடையாது. நாம் பிரத்யட்சமாகப் பார்க்கிறோம். கிராமத்திலிருந்து வரக்கூடியவர்கள், நகரத்திலிருந்து வரக்கூடியவர்கள், அவர்களைப் பார்த்தால் கையில் ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் இருக்கிறது என்றால் அதை நாலு பேரிடத்தில் கடன் கொடுக்கலாமே என்று சொல்லி கொடுப்பார்கள். 5 ஏக்கர் நிலம் வைத்து இருப்பவன் 1/2 ஏக்கர் நிலம் வைத்துள்ளவனுக்குக் கடன் கொடுப்பான். 10 ஏக்கர் நிலம் வைத்து இருப்பவன் 2 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவனுக்குக் கடன் கொடுப்பான். ஆகையால் கடன் கொடுப்பது என்பது பாங்கியிலிருந்து பணத்தை வாங்கி அதை லேவா தேவி செய்யக்கூடிய முறை. இதில் பிரத்யட்சமாகப் பார்த்தால் இந்தச் சட்டம் தேவைதான். இந்தச் சட்டம் ஒரு சமயத்தில் தேவைப்பட்டது. அதாவது 1938-39 என்று கருதுகிறேன். திரு. ராஜாஜி அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த நேரத்தில் அவர்கள் இப்படியொரு சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். விவசாயிகளுக்கும், கடன் பட்டவர்களுக்கும் நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் கொண்டு வந்தார்கள். எவன்

[திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

1975 அக்டோபர் 24

ஒருவன் வட்டியை அசலுக்கு மேல் கொடுத்திருந்தால் அந்த அசலே தள்ளுபடியாகிவிடும் என்று சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தச் சட்டத்தால் பல்லாயிரக்கணக்கான குடும்பத்தார் அந்த இன்னலிலிருந்து மீண்டார்கள் என்பதை மறக்க முடியாது.

ஆனால் இன்று நாம் என்ன செய்கிறோம்? இது பாஷனாகி விட்டது. இது இங்கே மட்டுமல்ல, இந்தியா பூராவிலும் உள்ள 'நியூலே' அடிப்படையில் திப்படி ஒரு சலோகன் சொல்லிக் கொண்டு ஜனங்களை ஏமாற்றி, வாக்காளர்களை ஏமாற்றி இது நடந்து வருகிறது. இப்படி சொல்லக்கூடிய சலோகன் மேலே இருந்து வருகிறது. மாநிலத்திலிருந்து அல்ல. மத்திய அரசாங்கத்தின் 20 அம்சத் திட்டத்தில் ஒன்றாக இது வருகிறது.

கோவாபரேடிவ் மூலமாகக் கொடுக்கும் கடன்களை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நாம் கோவாபரேடிவ் மூலமாக ஏறத்தாழ 50-60 கோடி ரூபாய் 50,000-60,000 பேர்களுக்குக் கடன் கொடுக்கிறோம். 2 லட்சம், 1 லட்சம் என்று அல்ல. 4,000, 5,000, 10,000 என்று கொடுக்கிறோம். அதே மாதிரி ஷெட்யூல் பாங்குகள் கொடுக்கின்றன. ஷெட்யூல் பாங்கிற்குப் பணம் எங்கிருந்து வருகிறது? பல பேர் வங்கிகளில் டிபாசிட் செய்கிறார்கள். அவர்கள் அதைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதற்காக பல பேருக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். டெபாசிட் செய்யப்படுகிற பணத்திற்கு வட்டி கொடுக்கிறார்கள். கொடுக்கிற பணத்திற்கு வட்டி வசூல் செய்கிறார்கள். அவர்கள் பணத்தை வாங்கி, கொடுக்கிற காரணத்தால்தான் வங்கி என்று சொல்கிறோம். இன்றையதினம் நிலைமை என்ன? நாம் சொல்லி விடலாம், 2 ஏக்கர் நிலத்திற்குக் குறைவாக வைத்திருக்கும் விவசாயிகள், மற்றவர்கள் பணத்தை திருப்பிக் கட்ட வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடலாம். அப்படி மாநில அரசாங்கம் செய்வது சரியாகாது. அமைச்சர் ஓ. பி. இராமன் அவர்கள் சொன்னார்கள், ரிசர்வ் வங்கி பணம் கொடுக்கிறது என்று. 50 கோடி ரூபாய் ரிசர்வ் வங்கியிலிருந்து கடன் பெறுகிறோம் என்று சொன்னால், 50 கோடி ரூபாயும் வசூல் செய்து திருப்பிக் கட்டினால்தான். அடுத்ததாக அவர்கள் 50 கோடி ரூபாய் தருவார்கள். அப்படியில்லை, ஒன்றிரண்டு கோடி குறைந்து விட்டது என்று சொன்னால், அந்த அளவக்கு 'கிரெடிட் கர்ப்' கொண்டு வந்து விடுகிறார்கள். இப்படி ரிசர்வ் வங்கி கண்டிரோல் வைத்திருக்கிறது. அந்த ரிசர்வ் வங்கியின் நிர்வாகக் கண்டிரோல்

1975 அக்டோபர் 24]

[திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி

வைத்து இருக்கிறவர்களுக்கு, இந்த 20 அம்ச திட்டத்தில் கோவாப ரேடிவ் கடன்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்தால் அமல்படுத்துவதற்கு வசதியாக இருக்கும். அதை விட்டு விட்டு இந்த மாநில அரசாங்கம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்வது சரியல்ல. ஏனென்றால் நாடு புராலிலும் இந்த நிலைமை இருக்கிறது. ஒரு 10 பேருக்கு மட்டும் வஜா செய்துவிட முடியாது. அல்லது இந்த இருபது அம்சத் திட்டங்களில் சொல்லிவிடுங்கள், ஏஜெண்ட்களே அவர்கள் பட்ட கடன்களை ரத்து செய்துவிடலாம் என்று. அவர்களும் தாராளமாகக் கொடுத்து, தாராளமாக ரத்து செய்து விடலாம். ஜெயிலுக்குப் போய்விடுவோம் என்ற பயமே இல்லாமல் அவர்கள் செய்யலாம். இப்படிச் சொல்லக்கூடிய கண்ணம்மாக்கள் நிறைய பேர் கிடைக்கலாம். ஆனால் அமல் படுத்தக்கூடிய அன்னைகள்தான் நிறையத் தேவை. அதுதான் பஞ்சமாக இருக்கிறது.

இன்றைக்குக் கிராமப்புறங்களிலே உள்ள பிரத்தியட்சமான நிலைமை என்ன? தேசியமயமாக்கப்பட்ட பாங்குகளிலேயே வட்டி விகிதம் 15 சதவிகிதம் 16 சதவிகிதம் என்று இருக்கின்றது. ஓவர் ட்ராப்ட் என்று யாராவது டெம்பரரியாக வாங்கினால் அதற்கு வட்டி 18 சதவிகிதம். பாங்குகளே 18 சதவிகிதம் என்று வட்டி வாங்கினால் சாதாரணமானவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? இன்றைக்குத் தமிழ் நாட்டிலே மட்டும் இல்லை. அகில இந்திய ரீதியிலேயே பார்த்தால்கூட இருக்கும் பணம் சரியாக, சீராகச் செயல்படுத்தக்கூடிய நிலைமை இல்லை. கிராமப்புறங்களிலே அடியோடு பணம் கிடைப்பதே இல்லை. இந்த நிலைமையில் கிராமங்கள் தோறும் நாங்களும் பாங்குகளைத் திறந்து வைக்கிறோம் என்று சொல்லி திறந்துள்ள பாங்குகளிலும் 15 சதவிகிதம், 16 சதவிகிதம் வட்டி. சாதாரண கிராம ஜனங்களுக்கு கடன் கிடைக்க மாற்று ஏற்பாடு என்ன இருக்கிறது?

விவசாயிகளுடைய கஷ்டங்கள் கொஞ்ச நஞ்சம் இல்லை. உற்பத்திச் செலவு அதிகமாகிக் கொண்டே போகிறது. உற்பத்தி யாகும் பொருள்களை உடனடியாக விற்பது என்ற நிலைமையில் ஒன்றுக்குப் பாகி விலைக்குத்தான் அவன் விற்க வேண்டிய நிலைமை. இந்த நிலைமையில் தாற்காலிகமாக ஏதாவது கடன் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று சிட்டா அடங்கல் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு போனாலும் பாங்குகளில், அதிலும் 15 அல்லது 16 சத

[திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

[1975 அக்டோபர் 24]

வீதம் வட்டிக்குக் கொடுப்பதோ ரூ. 500 தான். ரூ. 500-க்கு மேலே அந்த பாங்குகளில், கொடுப்பதற்கு வழியில்லை; வகையில்லை. கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலே கிடைக்கும் கடன் வசதி போதுமானதாக இல்லை. அதிலும் கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலே கடன் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் போட்டால், உடனடியாகக் கிடைக்கிறதா என்றால் இல்லை. பூச்சி மருந்து வாங்க வேண்டும் என்று கடனுக்கு விண்ணப்பம் போட்டால் ஒரு மாதம் கழித்துத்தான் கிடைக்கிறது. பூச்சி மருந்தை ஒரு நான்கு நாட்களுக்குள் போட வேண்டும் என்றால், அது நேரத்தில் கிடைப்பதில்லை. நேரத்தில் பூச்சி மருந்தைத் தெளிக்கவில்லை என்றால் அந்த மகசூல் கைக்கு வராது. உரம் இல்லை என்று அதற்குப் பணம் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் போட்டாலும் இதே நிலைமைதான். நேரத்தில் உரம் போடவில்லை என்றால் அதோடு அந்த மகசூல் போய்விடும். இவ்வளவு ரிஸ்க்கில் ஒரு விவசாயி விவசாயம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. பல தொல்லைகளுக்கு இடையிலே அல்லல்படுகிறான். எழுபத்தைந்து கிலோ கோண்ட ஒரு மூட்டை நெல் ரூ. 110, ரூ. 120 என்று விற்றுக் கொண்டிருந்தது, இப்போது ரூ. 55 என்றாலும் கேட்பார் இல்லாது கிடக்கிறது கிராமப்புறங்களில். விவசாயிகள் நிகவும் கஷ்டப்படுகின்றார்கள். (மணி அடிக்கப்பட்டது).

இன்னும் இரண்டு நிமிடங்களில் முடித்து விடுகின்றேன். பின்னால் சற்று விலை ஏறுமோ என்று ஒரு மூட்டை இரண்டு மூட்டையை வைத்துக் கொண்டு இருக்கலாம். இடையில் ஏதாவது கடன் வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்றால் நாம் போட்டுள்ள சட்டங்களின் காரணமாக கொஞ்சம் பணம் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் கடன் கொடுக்க மறுக்கின்றார்கள். கொடுத்தால் திரும்ப வசூல் செய்ய முடியாது போய்விடுமோ என்ற பயம் அவர்களுக்கு வந்துவிட்டது. இப்படிப்பட்ட விவசாயிகளுடைய கடன்களை பல மாநிலங்களிலே, கருநாடகத்தில், குஜராத்தில் எல்லாம் ரத்து செய்து விட்டார்கள். யார் ரத்து பண்ணுவது? சொல்லக்கூடிய மந்திரிகள், தங்களிடமுள்ள பணத்தை 'ரைட் ஆஃப்' பண்ணினால் பரவாயில்லை. யார் பணத்தை யார் ரத்து செய்வது? What is the loans standi for these people to write off ரைட் ஆஃப் பண்ணுவது சுலபம், கண்ணம்மாக்களுக்கு. (திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் எழுந்திருக்க) நான் உங்களைச் சொல்லவில்லை. கண்ணம்மா என்று பாடியிருக்கின்றார். அதையொட்டி உதாரணத்துக்குத்தான் சொல்லுகின்றேன்.

1975 அக்டோபர் 24]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: கண்ணம்மா என்று கனம் உறுப்பினர் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் யாரைச் சொல்லுகின்றார்? பிரதமர் இந்திரா காந்தி அவர்களைச் சொல்லுகின்றாரா?

What does he mean by that word, I would like to know.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: கண்ணம்மா என்ற வார்த்தை உங்கள் பேச்சில்தான் வந்தது. அதை

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: பாட்டில் வந்ததை மேற்கோளுக்காகச் சொன்னேன். அதை மீண்டும் மீண்டும் இந்த முறையில் எடுத்துச் சொல்லுகின்றார் என்றால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்?

திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (நெல்லிக்குப்பம்): 'காணி நிலம் வேண்டும்' என்று பாரதியார் பாடினார். நானும் பாட்டில் வருவதைத்தான் குறிப்பிட்டேன். தலைவரவர்களே, நான் சொல்லக் கூடிய கருத்துக்கள் இந்தச் சட்டத்தினைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் கிராமப்புறங்களிலே ஏற்படும் நிலைமைகளைக் கருத்தில் கொண்டு செய்ய வேண்டும் என்பதுதான். இப்போதே கிராமப்புறங்களிலே ஐயாயிரம் ரூபாய் கடன் வேண்டும் என்றால் ரூ. 15 ஆயிரம் பாண்டு எழுதிக்கொண்டுதான் கொடுக்கின்றார்கள். நாட்டிலே பணமில்லை. பிரதமர் இந்திராகாந்தி அவர்கள் ரிசர்வ் பாங்கியின் பணம் அடிக்கும் மெஷினேரியை, நாளிக் ப்ரிண்டிங் ப்ரஸ்ஸைக் கொஞ்ச நாளைக்குத் தமிழ் நாட்டிற்கு லீசுக்குக் கொடுத்து விட்டீர்கள். தமிழ் நாட்டின் பணத் தேவைகளை நாங்கள் பூர்த்தி செய்துகொண்டு அதை அப்படியே பத்திரமாக திருப்பிக் கொடுத்து விடுகிறோம். அதற்கு அம்மையார் அவர்கள் மேலிடத்திற்கு ரெகமெண்டு செய்தால் வசதியாக இருக்கும். சொல்லி விடுவது ரொம்பவும் சலபம். ஆனால் இன்றைக்குக் கிராமப்புறங்களிலே மக்கள் படும் தொல்லையைப் பார்க்க வேண்டும் தீபாவளிக்காக எதையாவது வாங்க வேண்டும் என்று கிராமப்புறங்களில் உள்ள மக்கள், விவசாய மக்கள் படும் கஷ்டம் கொஞ்சநஞ்சு மல்ல. ஒத்தி வைப்பதால் பிரச்சனை தீர்ந்து விடுமா என்றும் யோசிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் நோயைத் தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக வியாதியை இன்னும் அதிகமாக்குகிறது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இருந்தாலும் இந்தச் சட்டத்தினை ஆதரிக்கின்றேன்.

[1975 அக்டோபர் 24]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இந்த 'பில்' எப்போது முடிவது என்பதற்கு ஒரு முடிவினை எடுங்கள்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: இது ஒரு முக்கியமான பில். இதிலே பலரும் தங்கள் கருத்தினைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இந்த நேரத்திற்குள் முடித்து கொள்ளுவது என்று ஒரு முடிவினை எடுங்கள் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: இன்னும் ஒரு மணி நேரமாவது ஒதுக்கினால் நன்றாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இன்னும் பலர் பேச வேண்டும். திரு. அழகர்சாமி அவர்கள் பேச வேண்டும் . . .

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : நானும் பேச வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இவ்வளவு நேரம் என்று எனக்கு ஒதுக்கிக் கொடுங்கள்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: இன்றைக்கு நிறைவேற்றவேண்டிய மசோதாக்கள் என்று இரண்டு, மூன்று இருந்தாலும் அவை அவ்வளவையும் இன்றே நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று இல்லை. இன்று இதை முடித்துக்கொண்டு நேரம் இல்லையென்றால் அவற்றை அடுத்த நாளைக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம். இதற்கு மணி 12 வரையில் நேரம் கொடுத்தால் பரவாயில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அதற்கு ஏற்றவாறு டேசங்கள். எல்லோரும் பேச வேண்டும். பேசும் பாயிண்டோடு நின்றால் பரவாயில்லை. அதை விட்டுவிட்டு எங்கெங்கோ போகின்றீர்கள்.

திரு. முனு ஆதி: உறுப்பினர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் அப்படிப் பேசியதால்தான். . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: நீங்கள் இப்போதுதான் அவைக்கு வந்தீர்கள். என்ன நடந்தது என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது. நீங்கள் தயவுசெய்து அமருங்கள்.

1975 அக்டோபர் 24]

திரு. முனு ஆதி: நான் இங்கே இல்லையென்றாலும் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தேன். இப்படி நீங்கள் சொல்லுவதன் மூலம் நீங்கள் என்னை அவமானப்படுத்துகின்றீர்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: தயவு செய்து நீங்கள் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள். திரு. அழகர்சாமி அவர்கள் பேசட்டும்.

திரு. சோ. அழகர்சாமி: தலைவரவர்களே, இந்த மசோதா கொஞ்சம் முக்கியமான மசோதா என்றே சொல்ல வேண்டும்.

திரு. பெ. சீனிவாசன்: அங்கத்தினர்கள் ரொம்பப்பேருக்குக் கடன் இருக்கிறதுபோல இருக்கின்றது. எல்லோரும் பேச வேண்டும் என்கின்றார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: கடன் கொடுத்தவர்கள்தான் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். அங்கத்தினர்கள் இல்லை. (சிரிப்பு)
திரு. அழகர்சாமி அவர்கள் பேசட்டும்.

திரு. சோ. அழகர்சாமி: அண்மையில் வெளியிடப்பட்டதொரு புள்ளிவிவரப்படி, தமிழ் நாட்டிலேதான் விவசாயிகள் பெருமளவிற்குக் கடன் பட்டிருக்கின்றார்கள் என்று தெரிகிறது. கிட்டத்தட்ட ரூ. 460 கோடி கடன் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. மாண்புமிகு திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் கடன் கொடுத்தவர்களுக்கு வக்காலத்து வாங்கிக் கொண்டு, இந்த மசோதாவினைக் கொஞ்சம் எதிர்த்தே பேசினார் என்றுதான் எண்ணத்தோன்றுகிறது. திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் எதிர்த்துப் பேசவில்லை என்றும் என்னுகிறேன். இந்த மசோதாவினைப் பொறுத்த மட்டில், தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட கடுமையான வறட்சி நிலை காரணமாக . . .

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: என்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளுகின்றார்கள். நான் கட்டாயம் இந்த மசோதாவினை வாசலேற்கிறேன். ஆனால் நான் குறிப்பிட்டது, ஆல்டெர்னேடிவ் அரேஞ்மென்ட்ஸ் பற்றித்தான்.

திரு. சோ. அழகர்சாமி: நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள், தனியார் கொடுத்த கடன்களை அரசாங்கம் ரைட்-ஆஃப் செய்வதற்கு என்ன உரிமை இருக்கின்றது என்கிறமாதிரி குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் கடன் கொடுத்தவர்கள் தொடர்ந்து

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 அக்டோபர் 24]

கடனைக் கொடுத்து, ரூ. 100-ஐக் கடனாகக் கொடுத்துவிட்டு ரூ. 1,000-ஐ வட்டியாக வாங்கியிருக்கின்றார்கள். இப்படிக் கடன் கொடுப்பவர்கள் சமுதாயத்தில் ஒரு அட்டையைப் போல ஒட்டிக் கொண்டு, ஏழை எளியவர்களைச் சுரண்டிச் சுரண்டி, சிறு விவசாயிகளை மேலே போகவிடாமல் வைத்திருப்பது மட்டுமில்லை, அவர்கள் தங்கள் விவசாயத்தில் என்று ஒரு சேமிப்பை வைத்துக் கொண்டு, ஒரு சிறு மூலதனத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு சற்று நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்றால் அது முடியாதபடி அவர்களை அப்படியே அழுத்தி வைத்திருக்கின்றார்கள். சிறு வருமானக் காரர்கள், சிறு விவசாயிகள் இவர்கள் வாழவே முடியவில்லை. சாதாரணமாக தோட்டி இருக்கின்றார்கள் என்றால் அவர்கள் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வருவதற்கு முன்பே பிடுங்கிக் கொண்டு போய்விடுகின்றார்கள். அப்படியெல்லாம் அவர்கள் கொடுமைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள் சமுதாயத்திலே.

தமிழகத்தில் வறட்சி என்று ஏற்பட்ட நேரத்திலே ஒரு வருஷத்திற்கு என்று கடன்கள் ஒத்திவைக்கப்பட்டன. அதிலே கொஞ்சம் நிவாரணம் இருந்தது. ஆனால் அந்த ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு நிலைமை என்ன? ஒரு வருஷ காலத்திற்குப் பிறகு மட்டும் அவர்கள் உடனடியாக அவற்றைக் கொடுத்துவிடும் நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுமா என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். எனவே, இதைப் பற்றியெல்லாம் கொஞ்சம் நிதானமாக விவாதம் செய்து, இந்தச் சட்டம் எதற்காகப் போடப்பட்டதோ, அந்த நிவாரணமானது மக்களுக்குக் கிடைக்கும் வகையில், அதன் பலன்கள் மக்களுக்குக் கிடைக்கும் முறையில் வழி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்போதுள்ளபடி, 1976 ஜனவரி 15-ம் தேதிவரையில் எந்தக் கடனையும் வசூல் செய்யக்கூடாது. அதற்குப் பிறகு? பல ஊர்களில் உள்ள கண்மாய்களிலே தண்ணீர் கிடையாது. விவசாயம் அடியோடு பாழ்பட்டுக் கிடக்கின்றது. இனி பெய்ய வேண்டிய மழை பெய்தாலும் இதுவரையில் பட்ட கடன்களை அவர்கள் 1976 ஜனவரி 15-ல் தீர்த்துவிட முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும்.

திரு. வடிவேல் அவர்கள் சொன்னமாதிரி பல்வேறு மாநிலங்களிலே இப்படிச் சட்டங்களைப் பிறப்பித்திருக்கின்றார்கள். பரம்பரை பரம்பரையாகக் கடன்பட்டு, தலையே தூக்க முடியாது

1975 அக்டோபர் 24 [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

உள்ள குடும்பங்களைப் பொறுத்த வரையில், மாத வருமானம் 200-க்கு மேற்படாதவர்கள் தனியார்களிடம் கடன்பட்டு இருந்தால் அந்தக் கடன்களை யெல்லாம் ரத்து செய்துவிட்டதாக பல மாநிலங்களிலே உத்தரவு போட்டு அவை ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கருநாடக மாநிலம், உத்திரப்பிரதேசம், பஞ்சாப் போன்ற பல மாநிலங்களில் அவை ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கர்னாடகத்தில், பீகாரில், உத்திரப்பிரதேசத்தில், பஞ்சாபில் இப்படி பல மாநிலங்களில் அவசரச் சட்டத்தின் மூலம் கடன் நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருபது அம்சத் திட்டத்தின் அடிப்படையிலே அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய மாநிலத்திலே வறட்சி நிவாரணம் என்ற முறையிலே ஓராண்டுக்கு கடனை ஒத்திவைத்திருக்கிறோம். மறுபடியும் 6 மாதம் வட்டி வசூல் செய்யக்கூடாது என்று இருக்கிறது. ஆனால் 6 மாதம், ஒரு வருடம் வட்டியை, பணம் கடன் கொடுக்கும்போதே பிடித்துக் கொண்டு தான் கொடுக்கிறார்கள். அதனால் கடன் கொடுத்தவர்களுக்கு ஒன்றும் நஷ்டம் இல்லை. வட்டிக் கொடுமை இப்போது அதிகமாகியிருக்கிறதே தவிர குறையவில்லை. 1972-லே சட்ட அமைச்சர் சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்து இன்னும் செயல்வடிவம் பெறவில்லை.

1937 ஆம் ஆண்டில், இராஜாஜி காலத்தில் ஒரு சட்டம் போட்டார்கள். அப்போது 100 ரூபாய் கடன் கொடுத்தால் 100 ரூபாய்க்குத்தான் பத்திரம் அல்லது நோட்டு எழுதி வாங்குவார்கள். அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் கடனைப் போல இரண்டு மடங்கு வட்டியாகவும் அசலாகவும் கொடுத்திருந்தால் மீண்டும் பணம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை என்று சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அதைப்போல 30 ஆண்டு காலம் நிலத்தை ஒத்தியாகப்பெற்று அனுபவித்து வந்திருந்தால் பணம் பெறாமல் அந்த நிலத்தை விட்டுவிட வேண்டும் என்றும் சட்டத்திலே சொல்லியிருந்தார்கள். அப்போது அச்சட்டத்தினால் பலன் ஏற்பட்டது. ஆனால் இப்போது 100 ரூபாய் கடன் கொடுத்தால் 300 ரூபாய்க்குப் பத்திரம் எழுதி வாங்குகிறார்கள். ஆயிரம் ரூபாய்க்கு 3,000 ரூபாய் என்று எழுதி வாங்குகிறார்கள். அதனால் வாங்கிய கடனைப்போல 3 மடங்கு, 4 மடங்கு வட்டி கட்டியிருந்தாலும் கடன் குறைய வழியில்லை. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இராஜாஜி காலத்தில் கொண்டு வந்த சட்டம் மாதிரி கொண்டு வந்தால் பயன்படாது.

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 அக்டோபர் 24]

அமைச்சர் மாதவன் அவர்கள் உண்மையான கடன் எவ்வளவு, எவ்வளவு கட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதை கண்டறிவதற்கு ஒரு கமிட்டி போட்டு, உண்மையைக் கண்டறிந்து அதன்படி செய்ய வேண்டும் என்று 1972-லேயே சொன்னார்கள். கடன் கொடுத்தவர்கள் இவ்வளவு ரூபாய் கொடுத்தேன் என்பதை சரியான ஆதாரங்களுடன் நிரூபிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். ஆனால் இதுவரையில் யாருக்காவது நிவாரணம் கிடைத்திருக்கிறதா என்றால் இல்லை. இரண்டு, மூன்று மடங்கு வட்டி கட்டியும் கடன் முடியவில்லை.

ஒரு கூலியார் ஏதோ அவசரத் தேவைக்காக — மனைவியின் பிரசவம், வீடு கட்டுவதற்கு அல்லது மற்ற காரியங்களுக்காக — முதலாளியிடம் 100 ரூபாய் கடன் பெற்றால் அதற்கு 300 ரூபாய்க்கு பத்திரம் எழுதி வாங்கிக் கொள்கிறார் முதலாளி. அப்பறம் அவன் அதிலிருந்து மீள முடியாது. வட்டி கொடுப்பதை ஒருமுறை நிறுத்திவிட்டால் கூட ஜப்தி செய்துவிடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலை நாட்டிலே தொடர்ந்து இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. அதை எல்லாம் கவனித்துப் பார்த்து, இந்தச் சட்டத்திலே போதுமான திருத்தங்களைக் கொண்டு வரவேண்டும்.

1976 ஜனவரி 15-ந்தேதி வரை வசூல் செய்யக் கூடாது என்று இந்தச் சட்டத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தேதிக்குப் பின்னால் ஒரேயடியாக எப்படிக் கடனைக் கொடுக்க முடியும்? கொடுக்காவிட்டால் உடனே ஜப்தி நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவார்களே! ஆகவே, குறைந்தது 1978 ஜனவரி வரையிலாவது நிறுத்தி வைக்க வேண்டும். யாருக்கும் அதுவரை கோர்ட்டுக்குப் பேச உரிமை இருக்கக் கூடாது. மொத்தக் கடனையும் பார்த்தால் கூட்டுறவு, பாங்க், சர்க்கார் கடன் எல்லாம் 15 சதவிகிதம் தான் இருக்கும். மீதி 85 சதவிகிதம் தனியார் கடனாகத்தான் இருக்கும். கொடுத்த பணத்தை விட 3, 4 மடங்குக்கு நோட்டு, பத்திரம் எல்லாம் வாங்கி, றிக்கார்டு வைத்திருக்கிறார்கள். அதை நிறுத்தி வைக்காவிட்டால் அட்டைமாதிரி ஏழை எளிய மக்களை உறிஞ்சி விடுவார்கள். இந்தச் சட்டத்தினால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லாமல் போய்விடும்.

இந்தச் சட்டத்தைப்பற்றி நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் எதிர்த்துப் பேசியது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஆளும் கட்சியிலுள்ள ஒருவரே எதிர்த்துப் பேசுகிறார் என்றால் இன்னும்

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

ஆச்சிரியமாக இருக்கிறது. குறைந்த பட்சம் மாதம் 240 ரூபாய் வருமானமுள்ளவர்களின் கடனை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று பல மாநிலங்களிலே சட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். கேரளத்திலே கூட அப்படிச் சட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள்.

வாங்கிய கடனை விட இரண்டு, மூன்று மடங்கு ஏற்கெனவே வட்டி கட்டிவிட்டார்கள். ஆகவே 200 ரூபாய் மாத வருமானம் உள்ளவர்கள் என்ன அடமானம், பத்திரம், நோட்டு எழுதிக் கொடுத்திருந்தாலும், எவ்வளவு வட்டி கட்டியிருந்தாலும், எத்தனை ஆண்டு ஆகியிருந்தாலும் அவர்களுடைய கடனை எல்லாம் ரத்து செய்ய வேண்டும். ஐந்து ஏக்கருக்குக் குறைவாக நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் பெற்ற கடனையும் ரத்து செய்ய வேண்டும். இந்த இரண்டு ஷரத்துக்களையும் இந்தச் சட்டத்திலே சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பஞ்சாபிலே 50,000 ரூபாய் வருமானம் வரக்கூடியவர்களுக்கு ஸ்லாப் முறையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைத்திருக்கிறார்கள். அதேமாதிரியாக இங்கும் கொண்டுவரலாம்.

1972-ம் ஆண்டு அமைச்சர் மாதவன் அவர்கள் சொன்னதைப் போல உடனடியாக ஒரு கமிட்டி போட்டு, உண்மையாகக் கொடுக்கப்பட்ட கடன் என்ன என்பதைக் கண்டறிந்து, அதற்கு எவ்வளவு பணம் வட்டியாகக் கட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் கண்டறிந்து, உண்மையான கடனைப்போல இரண்டு மடங்கு கட்டியிருந்தால் அந்தக் கடனை ரத்து செய்ய வேண்டும். உண்மை விவரம் கண்டறியப்படாததால் 1972-ம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பலன் யாருக்கும் கிடைக்கவில்லை. உண்மையான பலன் கிடைக்க வேண்டுமென்றால் உடனடியாக 'மக்கள் கமிட்டி' போட வேண்டும். கேரளாவில் போட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கமிட்டி தீர ஆலோசித்து, இவ்வளவு கடன் வாங்கியிருக்கிறார், இவ்வளவு வட்டி கட்டியிருக்கிறார், இன்னும் இவ்வளவு கட்ட வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு ஏற்பாடு செய்தாலொழிய கடன் நிவாரணம் யாருக்கும் கிடைக்காது.

பாங்குசுனிலிருந்து கடன் கொடுப்பதில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்போது 'நாஷனல் பாங்கில்' கொடுக்கிறார்கள். ஒரு வேளை மத்திய அரசாங்கம் கொடுக்கச் சொல்லி கட்டாயப்படுத்தினால்தான் என்னவோ. கொடுப்பதும் ஏதோ கட்டாயத்திற்காக

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 அக்டோபர் 24]

நான்கு பெரிய மனிதர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, பணம் தீர்த்து விட்டது, இனி இல்லை என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். அந்த வகையிலும் ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கடன் கிடைக்கவில்லை. எல்லோருக்கும் கடன் உரிய காலத்தில் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் உண்மையான பலன் மக்களுக்கு கிடைக்க வேண்டுமானால், (1) 1976 ஜனவரி 15-ந்தேதி என்பதற்குப் பதிலாக 1978 ஜனவரி 15 என்று மாற்ற வேண்டும்; (2) 3,000 ரூபாய் வருஷ வருமானம் உள்ளவர்கள், 5 ஏக்கருக்குக் குறைவாக நிலம் உள்ளவர்கள் வாங்கிய கடனை எல்லாம் ரத்து செய்ய வேண்டும். இந்த இரண்டு ஷரத்துக்களையும் இந்தச் சட்டத்தில் சேர்த்து, அதற்கு ஆளும் கட்சியின் தரப்பிலேயே திருத்தம் கொண்டு வந்து, நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சுரேந்திரன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இங்கே சபை முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த மசோதாவை முழு மனதுடன் ஆதரிக்கிறேன்.

இந்த மசோதாவைப்பற்றி இங்கே பேசியவர்களிலே ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த மதிப்பிற்குரிய நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிடும்போது இது ஏதோ 'பேஷுகை' கொண்டுவந்த சட்டம் போல் எல்லா இடங்களிலும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். நாம் சமுதாயத்திலே பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்ற முறையிலே சில சலுகைகளை நிவாரணமாக வழங்கியிருக்கிறோம். அப்படி வழங்கியிருந்தும் கூட அவர்கள் இன்னும் முன்னேறவில்லை என்பதுதான் இன்றைக்கும் இருந்து கொண்டிருக்கிற உண்மை. ஆகவே, இன்றைக்குச் சமுதாயத்திலே முன்னேற்றம் காண, பொருளாதார அமைப்பிலே இருக்கிற கோளாறுகளை மாற்ற ஒரு முறையான ஏற்பாடு காணப்படவேண்டுமென்று ஏற்பாட்டுக்காக சில வழிமுறைகளை, தேசம் முழுவதற்கும் ஒரேமாதிரியான கருத்தை நம்முடைய பிரதம மந்திரி அவர்கள் அறிவித்து, அது எல்லா மாநிலங்களிலும் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிற ஒரு சூழ்நிலையைத்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள், இந்த மசோதாவிலே பேசும்போது, இது ஏதோ 'பேஷுகை' எல்லா இடங்களிலும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறினார்கள்.

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. எம். சுரேந்திரன்]

சமுதாயத்திலே இருக்கிற பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டு அவர்கள் அப்படி பேசியிருக்க மாட்டார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிற விதத்திலே அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற கோளாறு காரணமாக, அவருக்குப் பாதகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற காரணத்திற்காக அப்படி பேசினாரோ என்று சந்தேகப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால் பொருளாதாரத்திலே ஏற்றத் தாழ்வு.

திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (நெல்லிக்குப்பம்) : இந்த மசோதா வினா என்னுடைய எந்தவிதமான பாதகமும் இல்லை. நான் கடன் வாங்கியவனே தவிர கடன் கொடுத்தவன் அல்ல. ஆகவே எனக்கு எந்தவிதமான பாதகமும் இல்லை.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.)

* திரு. எம். சுரேந்திரன் : ஆளும் கட்சியிலே இருக்கிற ஒரு அமைச்சர் ஒரு மசோதாவைக் கொண்டுவரும்போது அந்த மசோதாவை ஆழமாக ஆழ்ந்து பரிசீலித்துதான் கொண்டு வந்திருப்பார்கள். அது அந்தக் கட்சியிலே இருக்கிற அனைவருக்கும் உடன்பட்ட கருத்தாகத்தான் இருக்கும். அதற்கு மாறுபட்ட கருத்து அந்தப் பக்கம் இருந்து வருகிறது என்றால் அது ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது. இம்மாதிரியான கடனை எல்லாம் ரத்து செய்வதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்று அவர்கள் சொன்னது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. மத்திய அரசின் அச்சகத்தை இந்திரா காந்தி அம்மையார் கொஞ்ச நாள் கொடுத்தால் எல்லோர் கடனையும் தீர்த்துவிடுவோம் என்று சொன்னார்கள். அவர் படிக்காதவர்கள் அல்ல ; பொருளாதாரம் தெரியாதவர் அல்ல ; அனுபவம் இல்லாதவர் அல்ல. அப்படிப்பட்டவர் இந்தப் பிரச்சனையில் இவ்வளவு எளிய முறையிலே, வேடிக்கையான முறையிலே வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்றால் இதிலே அடங்கியிருக்கிற ஊழல்களைப்பற்றி அவரும் அவருடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் என்ன எண்ணத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்திருக்கிறது என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

(முற்பகல் 11-00)

[திரு. எம். சுரேந்திரன்] [1975 அக்டோபர் 24]

ஆகவே, இந்தக் கடன் ஒத்திவைப்பு என்று சொல்கிற இந்த பில்லானது எவ்வளவு பிரயோசனமற்றதாக இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி யாருக்கும் சந்தேகம் கிடையாது. இப்போது கடன் தொல்லைகள் எவ்வளவு பேருக்கு இருக்கிறது, எப்படி இருக்கிறது என்ற புள்ளி விவரங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கடன்களை ஒத்திவைப்பதல்ல இன்றைய பிரச்சனை. இன்றைய பிரச்சனை கடன்களை ரத்து செய்வது தான். இப்படிச் சொல்வதன் அர்த்தம் எல்லோருக்கும் ரத்து செய்வதில்லை. அதற்கு ஒரு வரையறை விதித்திருக்கிறோம். இவ்வளவு வருமானம் உள்ளவர்கள், இவ்வளவு நிலம் உள்ளவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவர்களுடைய கடன்களை ரத்து செய்யவேண்டுமென்று சொல்கிறோமேயொழிய எல்லோருடைய கடன்களையும் ரத்து செய்யவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை.

சேமித்து, வட்டி மூலம் தங்களுடைய பணத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு எல்லோருக்கும் எல்லா நேரத்திலும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமென்ற சித்தாந்தத்தை திரு. கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்கள் வாயிலிருந்து நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்தச் சித்தாந்தம் நல்லதல்ல. இன்றைய சமுதாயப் போக்குகளுக்கு உகந்ததல்ல. இன்றைய மனோபாவத்திற்குத் தக்கதல்ல. இந்த நேரத்தில் இப்போது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற ஒத்தி வைப்பு என்பதை மாற்றி மற்ற மாநிலங்களில் செய்திருப்பதைப் போலச் செய்யலாமே, மற்ற மாநிலங்களுக்கு வழி காட்டிகள் என்று பல பிரச்சனைகளில் பெருமைபட்டுக் கொள்கிறீர்களே, இதையும் செய்து இந்தப் பெருமையை நீங்களே எடுத்துக் கொள்வது தானே என்று உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே, இந்தக் கடன்களை ரத்து செய்வதற்கான முயற்சிகளில் சிந்திக்க வேண்டும். இப்போது நிறுத்தி வைத்தாலும் கூட, எதிர்காலத்தில் கடன்களைக் கட்டாயமாக ரத்து செய்தாக வேண்டும். இது தான் நோக்கமாக இருக்க வேண்டுமே தவிர ஏதோ இப்படி ஒரு பில்லைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றி விட்டு தங்கள் கடமை முடிந்து விட்டது என்று இருக்கக் கூடாது. ரத்து செய்வதன் மூலம் பணத்தை எங்கே சம்பாதிப்பது என்பது பொருத்தமான கேள்வி அல்ல. ஒத்திவைப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் கடன்களை ரத்து செய்வதற்கான முயற்சியில் அமைச்சரவர்களும் அமைச்சரவையும் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் சிந்தித்து வருங்காலத்தில் முடிவு எடுப்பார்கள் என்று நம்பி இந்த மசோதாவை வரவேற்று அமர்கிறேன்.

1975 அக்டோபர் 24]

THIRU B. VENKATASWAMY: Sir, I welcome the Tamil Nadu Indebted Persons (Temporary Relief) Bill, 1975. At the same time, I want to suggest a few amendments or ideas to the Bill.

For example, it is not a comprehensive Bill and at the same time, no mention has been made to which kind of people, this Bill is going to give relief. As Thiru V. Krishnamoorthy pointed out, some people in villages who have 2,000 or 3,000 rupees through their savings are also indulging in lending money to the needy people. They are lending money out of their savings. What else can they do with their savings? They have to give their savings to their fellowmen to develop their agricultural activities. Such people are going to be affected by this legislation. I, therefore, request the Hon. Minister to eliminate such persons from the operation of this Bill. It is all right in the case of persons having 10,000, 20,000 or 30,000 rupees. They can afford to forego such amounts which they have lent but not the poor people who have saved 2,000 or 3,000 rupees. If they are not given relief under this Bill, their enthusiasm to save money will be taken away. The rich people can afford to write off such loans which they have given to the ryots. As our Hon. Member Thirumathi Anandanayagi pointed out, some widows in order to eke out their livelihood might have lent money because they may not be able to work. Such persons also should be exempted from this Bill. They should be prevented from foregoing the income of interest.

Coming to the other points, no other alternative arrangements have been made to lend money for the persons who are badly in need of money. I can say—many hon. Members know—that in the villages, after the introduction of this Bill, nobody is able to get a single pie from the money-lenders. What is the alternative arrangement made by the State and by the Centre? I am quite sure no other alternative arrangement has been made. It will affect production. At least arrangements should be made to have mini banks in villages to help the poor ryots. Every village must be provided with a mini bank to cater to the immediate needs of the people there.

[Thiru B. Venkataswamy] [1975 அக்டோபர் 24]

At the same time, I request the Hon. Minister to find out the root cause for the indebtedness of the agriculturists. We must wipe out this evil. The agriculturists live in debts and die in debts. What is the reason for this? Without finding the root cause, there is no use in giving temporary relief. We must give them some permanent relief. I am sure the Hon. Minister will take into consideration these points and come forward to give a permanent relief to the ryots and the poor working class.

Thank you, Sir.

திரு. சௌடி எஸ். சுந்தரபாரதி : பேரவைத் தலைவரவர்களே, நம்முடைய சமுதாயத்திலே நெடுங்காலமாக இருக்கக்கூடிய இந்த நோய்க்குத் தற்காலிகமாக, அவசியம் ஏற்படும் போதெல்லாம், அவ்வப்போது சில நிவாரணங்கள் அளித்து வருவதைப் போல இந்த நிவாரணம் அளிக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இப்படி நிவாரணம் அளித்தது, இந்த நோய்க்கு கொடுத்த மருந்து விஷமாக மாறி விட்டது என்று திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொன்னார்கள் என்று கருதுகிறேன். இதைப் பொறுத்து நான் இந்த நேரத்தில் ஒரேயொரு விஷயத்தை மட்டும் குறிப்பிட்டுத்துவது அவசியம் என்று கருதுகிறேன்.

நம் நாட்டில் நெடுங்காலமாக உள்ள இந்த நோய்க்கு, தீராதா என்று நினைக்கக் கூடிய நோய்க்கு நிரந்தர நிவாரணம் கண்டு பிடிக்க வேண்டியது அவசியம். அவ்வப்போது இந்த மாதிரியான சட்டங்களைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் இந்த நோயைக் குணப்படுத்திவிட முடியாது. சமுதாயத்தில் ஏழை மக்கள் தங்களுடைய பண்டம் பாத்திரங்களை, சிறிய நகைகளை ஏதாவது அடகுக் கடைகளிலே வைத்துக் கடன் வாங்கி கஷ்டப்பட வேண்டிய நிலை ஆரம்பகாலந்தொட்டு இந்தக் காலம் வரை இருந்து வருகிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. இதைத் தீர்ப்பதற்கு நிரந்தரமான பரிகாரம் காண்பதற்கு ஏதாவது முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு வருகிறோமா வென்றால் இல்லை என்று சொல்ல வேண்டும். குறிப்பாக தமிழகத்தைப் பொறுத்து இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததில் உள்ள பலாபலன்களைப் பற்றி ஆராயாமல் அவசரமாகக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டைப் பற்றி இந்த நேரத்தில் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. சௌடி. எஸ். சுந்தரபாரதி]

ஏழைகள், கடன் வாங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள், இனி வட்டி கொடுக்க வேண்டிய நிலை இல்லை என்பது பற்றி அவர்கள் சந்தோஷமாக இருந்தாலும் கூட, மேற்கொண்டு அவர்களுக்கு அவசியமாகப் பணம் தேவைப்படுகிற நிலை இருக்கும்போது அவர்கள் மேலும் பணம் வாங்க முடியாத நிலைமையில் முடக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற வாதத்தைச் சொல்லும்போது அதிலே உண்மை இல்லாமல் இல்லை. அத்தகைய ஒரு நிலை ஏற்படும். நாம் நோய்க்கு மருந்து கொடுக்கிறோம். நல்லெண்ணத்துடன் கொடுக்கிறோம். கொடுத்த பிறகும் கூட கஷ்டங்கள் என்ன என்பதைத் தெரிந்து அதற்கு நிவாரணம் என்னவென்று பார்க்கும்போது இது விஷமாய் மாறிவிட்டது என்று கருத வேண்டியதில்லை. இதிலே கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏழைகள் மேற்கொண்டு கடன் வாங்க வேண்டுமானால், விவசாயிகள் செலவுக்கு, தங்கள் அத்தியாவசியமான செலவுகளுக்கு உடனடியாகப் போய் கடன் வாங்க வேண்டுமானால் அடகு பிடிப்பவர்கள், பணம் கொடுப்பவர்கள், பணம் கொடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஏழைகள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். இதை திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஏதாவது மாற்று ஏற்பாட்டைச் செய்து விட்டு அதற்குப் பிறகு இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததால் முழுப் பலனையும் இந்த ஏழை மக்கள் நிச்சயமாக அனுபவிக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கும். அப்படி மாற்று ஏற்பாட்டை முன் கூட்டியே செய்யாது இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் யாருக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று கருதுகிறோமோ அவர்களுக்கு இந்த நன்மை முழு அளவில் கிடைக்க முடியாமல் அவதிக்ஞ்ஞளாக வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகி விடுவார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதிலிருந்திய அளவிலே இந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவு காண்பதற்குப் பதிலாக நம் தமிழகத்தைப் பொறுத்த அளவிலே எந்த அளவிற்குத் தீர்வு காண முடியும் என்று அலோசித்துப் பார்த்தால் நன்றாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். நிரந்தரமாக நாம் கொண்டு வர வேண்டிய நிவாரணங்களைப் பற்றி அலோசிக்க வேண்டும். நிரந்தரமான ஒரு நிவாரணத்தைக் கொடுப்பதற்கு வழி இருக்கலாம் என்று தமிழகத்தைப் பொறுத்த அளவிலே அலோசித்துப் பார்க்கும்போது, மொத்தமாக நம்முடைய தமிழகத்தைப் பொறுத்த அளவிலே 300, 400 கோடி ரூபாய் இந்த மாதிரியான

[திரு. சௌடி. எஸ். சுந்தரபாரதி] 1975 அக்டோபர் 24]

மணி லெண்டிங் பிஸினஸ்லே, இப்படி அடகு பிடிப்பவர்கள், பணம் கொடுப்பவர்களால் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். இப்படி இருக்கும் ஏழை மக்களுக்கு நாம் கொடுப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். இதற்கு மத்திய அரசினுடைய நிரலாகத்தில் இருக்கக் கூடிய வங்கிகள் மூலமாகக் கிடைக்குமா வென்றால் அவர்கள் கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். நம்முடைய கூட்டுறவு வங்கி மூலமாக இந்தப் பணத்தைக் கொடுப்பதற்கு முடியுமாவென்று பார்க்க வேண்டும். ஆங்காங்கே இருக்கக் கூடிய பட்டி தொட்டிகளிலே ஒருவருக்கு திடீரென்று ராத்திரி 12 மணிக்குப் பணம் தேவைப் படுகிறதென்றால் எந்த வங்கியில் பணத்தை வாங்கிக் கொள்ள முடியுமாவென்றால் எந்த வங்கியிலும் வாங்கிக் கொள்ள முடியாது. இன்றைக்கு நமக்குத் தேவை யெல்லாம் 300 அல்லது 400 கோடி ரூபாய் இருக்கும். ரெவின்யூ இலாக்காவில் கிராம அளவில் கானங்கள், மணியக்காரர் போன்ற சிப்பந்திகள் இருக்கிறார்கள். அதேபோலே இதற்காக புதிய சிப்பந்திகளைப் போட்டு — அவர்களிடத்தில் ஒரு ஆயிரம், இரண்டாயிரம் டிரஷரியில் இருந்து வாங்கக்கூடிய அதிகாரத்தைக் கொடுத்து, கிராம மக்களுக்குப் பணம் தேவைப்படுகிறபோது அவர்கள் மூலமாகக் கொடுத்து வாங்கக் கூடிய ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தலாம்.

திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (நெல்லிக்குப்பம்) : டிரஷரிக்கு எங்கே இருந்து பணம் வருகிறது என்று சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

திரு. சௌடி எஸ். சுந்தரபாரதி : நமக்கு எங்கே இருந்து பணம் கிடைக்கிறது? நம் பணத்தில் ஒரு பகுதியை நாம் கிராமத்திலுள்ள இந்த ஏழை எளிய மக்களுக்கு ஒரு திட்டம் அமைந்து, அதன் மூலம் கடன் கிடைக்கச் செய்ய ஒதுக்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் குறைந்த அளவில் ஆரம்பிக்கலாம். நமக்குக் கிடைக்கின்ற வருவாயில் ஒரு பகுதியை ஏழைகளின் நோயைத் தீர்க்க ஒதுக்க வேண்டும். லேவோதேவிக்காரர்கள் தங்களிடம் 2 லட்சம் பேர்கள் வேலையில் இருந்ததாகவும், அவர்கள் வேலையிழந்து இருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். இப்படி வேலை இழந்து இருக்கிறவர்களுக்கு நாம் இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஒரு வட்டியோ, இரண்டு வட்டியோ வாங்கலாம் என்று சொல்லுங்கள். இந்தப் பணம் திரும்ப

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

அரசுக்கே வருகிறது. இப்படித் கடன் கொடுக்கிற மூலதனத்தையும் நாம் அதிகப்படுத்திக் கொண்டே போகலாம். எப்படியோ தனியார்கள் மணி லெண்டிங் தொழினில் ஈடுபடுவதைத் தடுக்க வேண்டும். தற்காலிகமாக மருந்து கொடுக்கின்ற முறையோடு நம் அரசு நின்றுவிடக்கூடாது. நிரந்தரமான பரிகாரமாக அரசு மூலமாகவே கிராமங்களில் உள்ளவர்களுக்குக் கடன் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, கொண்டுவரப்பட்டுள்ள இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்று என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த இடைக்காலத்தில்—மே மாதம் 2 ஆம் தேதி சட்டமன்றம் கூடியதற்குப் பின்னால் இரண்டு அவசரச் சட்டங்கள் கொண்டு வந்ததை இணைத்து இப்போது ஒரு மசோதாவாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்தக் காலகட்டத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களைப் பார்த்தால், எப்படி இந்த மசோதா போதுமான அளவு செல்லவில்லை என்பது நன்றாகத் தெரியும். காரணம் ஜூலை மாதம் 1 ஆம் தேதி பாரதப் பிரதமர் ரேடியோ உரையில் தெரிவித்தது—

“ We propose to take action by stages to liquidate rural indebtedness. While new schemes will be drawn up to devise alternative agencies to provide institutional credit to landless labourers, rural artisans and small and marginal farmers who own less than two hectares, there will be a moratorium on suits and execution of decrees for the recovery of debts from such groups ”.

என்பதாகும். அதாவது ‘எங்களுடைய கொள்கை என்ன வென்றால் ஏழை மக்கள், குறிப்பாக விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அல்லது குறைந்த வருவாய் உள்ளவர்கள் — அவர்கள் பட்டிருக்கக் கூடிய கடன்கள் எல்லாம் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும். அவர் அங்குக் கடன் பளு அவர்கள் குடும்பத்தோடு இணைத்துக் கொண்டிருப்பது கூடாது’ என்ற முறையில் அணுகுவதாகும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

அதற்கு முதற்படியாக ஏற்கனவே பெறப்பட்ட கடன்கள்— இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய கடன்கள் அனைத்தையும் செல்லுபடியாகாமல் ஆக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1975 அக்டோபர் 24]

ஏற்கனவே சூட்டு போட்டிருந்தாலும், வேறு டிகிரிகள் வாங்கி யிருந்தாலும் அவற்றைச் செல்லுபடியாகாமல் செய்ய வேண்டும். இதை அநேகமாகப் பல மாநிலங்களில் செய்திருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் பிரத்தியேகமான நிலைமை ஏற்பட்டது. அதாவது வறட்சி ஏற்பட்ட காரணத்தினால் அந்த வறட்சி நிவாரணம் என்ற அடிப்படையில், குறிப்பாக விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் கொடுக்கக்கூடிய வகையில் ஜனவரி 16 ஆம் தேதி வரையிலும் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தோம். அந்தக் காலகட்டம் வேறு. இப்போது இருக்கக் கூடிய காலகட்டம் வேறு. இந்தக் காலகட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத அம்சம் இந்த மசோதாவில் இருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

அதாவது கடன் பட்டவர்கள் கட்டித் திருப்பித் தரவேண்டுமா, லேண்டாமா என்பது பெரிய பிரச்சினை. இதுசம்பந்தப்பட்ட பல விவரங்களைச் சேர்த்து வைத்துப்பார்க்கிறபோது மற்ற மாநிலங்கள் எல்லாவற்றையும் விட இந்த மாநிலத்தைச் சேர்ந்த விவசாயிகளே, சிறு விவசாயிகளே அதிகம் கடன்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இவர்களது கடன் கிட்டத்தட்ட 400 கோடியாக இருக்கலாம், 450 கோடியாக இருக்கலாம். அந்தப் பளுவை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற விவசாயிகளுக்கு அந்தப் பளுவில் இருந்து உடனடியாக நிவாரணம் பெற வசதி செய்ய கொடுக்கால் தான், அவர்கள் அதற்கு அடுத்த கட்டத்திற்குச் செல்ல வசதியாக இருக்கும். அந்தக் கண்ணோட்டம் இந்த மசோதா சம்பந்தமாக நாம் என்ன செய்கோமோ, அதன் தொடர்பாகவே இப்போதும் செய்கொண்டிருக்கிறோமோ கவிர. அகற்குமேல் செல்லவில்லை. மத்திய அரசு அறிவிப்பிற்குப் பின்னால்—முன்பு மனிலைண்டர்ஸ் என்று ரிஜிஸ்டர் செய்து கொண்டவர்கள் யார் யார் இப்போது கடன் கொடுக்க மறுத்து வருகிறார்கள் என்பதை அரசு கவனித்ததா? அப்படிக் கடன் கொடுக்க மறுப்பவர்களை, டிராட்டி, அவர்கள் தொடர்ந்து கடன் கொடுக்கச் செய்ய என்ன நடவடிக்கை எடுக்கது? மறுத்தவர்கள் பேரில் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது?

What I am driving at, is that implementation is very necessary.

அப்படி கடன் கொடுக்க மறுத்தவர்களை மிரட்டி, திரும்பவும் அவர்கள் கடன் கொடுக்கச் செய்ய என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது என்று தெரியவில்லை.

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

இன்னொன்று கடன் நிவாரணச் சட்டம் வந்த பிறகு, வட்டி வாங்கக் கூடாது என்று சொன்னால் வட்டியைச் சேர்த்தே கொடுத்ததாக கணக்குப் போட்டு வைத்திருப்பவர்கள் பல பேர் இருக்கிறார்களே, அரசு போடக்கூடிய சட்டங்கள் எப்படியாவது செல்லுபடியாகாமல் செய்வதற்கு என்றே நாட்டில் ஒரு கூட்டம் இருக்கிறதே, அப்படி இருக்க இந்த மசோதாவின் கருத்து எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னால்

There must be a war against unsocial elements.

உதாரணமாக, இந்த நாட்டில்தான் பணம் கொடுத்து, அதற்கு வட்டி வாங்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. சோஷலிஸ்ட் நாடுகளுக்குப் போனால் 10 ரூபாய் கொடுத்தால் 11 ஆகும், 100 ரூபாய் கொடுத்தால் 111 ஆகும் என்று சொன்னால் அங்குள்ள புதிய சமுதாயத்தினரால் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. அப்படி ஆவதற்கு என்ன அஸ்திவாரம் இருக்கிறது, பணம் என்று சொன்னால் அதன் மதிப்புடைய பொருளாகிய பண்டமாற்றுதானே, பணமே பணத்தைச் செய்வது எப்படி என்று கேட்கிறார்கள். அப்படி இருக்கிறபோது கிராமங்களில் உள்ள கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து, அதற்கு வட்டியை வாங்கிக் கொண்டே பிழைக்கிற அமைப்பின்பேரில் நமக்குக் கோபம் இருக்க வேண்டும். அந்த அம்சம் இந்த மசோதாவில் இருக்கவில்லை. இன்றையதினம் கிராமங்களில் போய்ப் பார்த்தால் அதிகமாக லேவாதேவிக்காரர்களது கடைகள் வந்துவிட்டன. இது சமுதாயத்தையே பின்னே எடுத்துச் செல்லக்கூடிய—முன்னுக்குப் போக விடாது அழித்துவிடக்கூடிய பயங்கரமான அமைப்பாக இருக்கிறது. இந்த அமைப்பை அடக்குவதற்கான முறையிலே காரியங்கள் செய்யப்படவில்லை என்பதை நான் முதலிலேயே சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

அப்படி வருகிறபொழுது என்னைக் கேட்கலாம், இவ்வளவு காரியங்களை நாங்கள் செய்கிறோமே, இதற்கு அப்பாற்பட்டு, வேறு ஏதாவது காரியங்களை வேறு மாநிலங்கள் செய்திருக்கிறார்களா என்று. அதற்கு, விவரத்திற்காகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் அதைப் பார்த்து, மற்ற மாநிலங்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என்ற முறையிலே கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்கனவே, சில உறுப்பினர்கள் அவை பற்றி சொல்லியிருக்கிறார்கள். சில உதாரணங்களைக் கொடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1975 அக்டோபர் 24]

பீகார் மாநிலத்திலே அரிசனங்கள், ஆதிவாசிகள் 1 ஹெக்டார் நிலம் வைத்துள்ள விவசாயிகள் ஆகியவர்களுடைய கடன் பூராவும் ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கடன் கொடுத்தவர்கள்—மனி லென் டர்ஸ்—எதாவது நிலத்தை அடமானமாக வைத்திருந்தால், திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். இதுவரையிலும் அம்மாதிரி திருப்பிக் கொடுப்பதற்காக 17,000 மனுக்கள் போடப்பட்டு, 12,000 பேருடைய நிலம் அந்த விவசாயிகளுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது பீகாரிலிருந்து நமக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய விவரம். சமீபத்திலே பீகார் முதலமைச்சரவர்கள் பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுத்த இண்டர்வியூவிலே இந்த விவரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

அடுத்தாற்போல், உத்தரப் பிரதேசம். உத்தரப் பிரதேசத்திலே 1 ஹெக்டார் நிலம் வைத்திருப்பவர்களுடைய கடன் ரத்து செய்யப் பட்டது மாத்திரமல்லாமல், நிலப் பிரபுத்துவ முறையை உடைப்பதற்கான பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் அந்த முதலமைச்சரவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

பஞ்சாபிலே, ரூ. 50,000 மதிப்புக்குச் சொத்து வைத்துள்ளவர்கள் கொடுத்த கடன்களுக்கு மாரட்டோரியம் கொடுக்கப்பட்டு, அதாவது கடன் ஒத்தி வைக்கப்பட்டு 'With the proviso for gradual scaling down' கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கடனை ஒதுக்கி வைத்தது மாத்திரமல்ல, அந்தக் கடனை மேன்மேலும் குறைப்பதற்கான ஏற்பாட்டோடு அங்கு சட்டத்தை நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள்.

அதே மாதிரி இங்கு இராஜாஜி அவர்கள் கொண்டு வந்த முறைப் படி—இராஜாஜி அவர்கள், கடன் வாங்கி, அந்தக் கடன் அளவுக்கு வட்டி கொடுத்திருந்தால் அந்தக் கடனை ரத்து ஆகும் என்று சொன்னார்—இன்றைக்குக் கடன் கொடுத்த பணத்தை யார் அந்தப் பத்திரத்திலே எழுதுகிறார்கள்? அந்தப் பணம் ஆண்டவனுக்குக் கூட வெளிச்சமாக இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். கொடுக்கிற பணம் ரூ. 100 ஆக இருந்தால், ரூ. 200 என்று எழுதப்படுகிறது; ரூ. 300 என்று எழுதுகிற சமுதாயக் கொடுமை பயங்கரமாக இருக்கிறது. ஏற்கனவே வாங்கிய கடன் தொகையிலே பாதியை அவர்கள் செலுத்தியிருந்தால், ஸ்கேலிங் டவுன், அந்தக் கடன் ரத்து செய்யப்படும் என்று சொல்கிறார்கள்.

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

மேற்கு வங்கத்திலே, 1 ஹெக்டர் ($2\frac{1}{2}$ ஏக்கர்), அதற்குக் குறைவாக நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் கடன் பூராவும் ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சாதாரண ஜனங்கள் இருந்தால், அவர்களுடைய கடன்கள் ரத்து செய்யப்பட்டு சகஜமான நிலைமையிருக்கிறது. கேரளத்திலே வருஷ வருமானம் ரூ. 2,400 உள்ளவர்களுடைய கடன் ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ரூ. 2,400 போதாது என்பது என்னுடைய கருத்து.

நேற்றே, நேற்றுக்கு முன்தினமோ கர்நாடகத்திலே இப்படிப்பட்ட சட்டம் வந்திருப்பதாகப் பத்திரிகையிலே வந்திருக்கிறது. அந்தப் பத்திரிகைச் செய்தியைப் பார்த்தால்

'All debts of agriculturists in Karnataka having less than 2 hectares of unirrigated land'

அதாவது புஞ்சை நிலம் என்று நினைக்கிறேன்—

'and agricultural labourers and weaker sections with annual income of Rs. 2,400 stand discharged under this Ordinance'

Already a year's moratorium has been given.

அதிலே இன்னொரு விஷயம், கர்நாடகத்திலே இருக்கக்கூடிய சட்டத்திலே ஒரு நல்ல அம்சம் இருக்கிறது. ஏற்கனவே, பான் புரோக்கர்கள், லேவாதேவிக்காரர்களிடம் தங்களுடைய நகைகளையும் மற்றவைகளையும் வைத்திருந்தால், அவை உடனடியாகத் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். திருப்பிக் கொடுக்காதவர்கள், கைது செய்யப்பட்டு வார்கள் என்ற அளவுக்கு இருக்கிறது. ஏன், இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், இந்தத் தேசத்திலே ஒரு மாநிலம் முற்போக்காக இருக்கிறது, ஒரு மாநிலம் பிற்போக்காக இருக்கிறது என்று சொல்வதற்கில்லை. எந்தத் திசையிலே நாடு போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதற்காகவும் அந்தத் திசையிலே சரியான அளவுக்கு இன்னும் நாம் கால் எடுத்து வைக்கவில்லை என்பதற்காகவும்தான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நான் இங்கு வந்திருக்கிற மசோதாவை எதிர்க்கிறேன் என்று அர்த்தமல்ல. அதோடு நிறுத்தி விடாமல், இந்த மசோதாவுக்கு அப்பாற்பட்டு மற்ற மாநிலங்கள் நிறைவேற்றிருக்கக்கூடிய நேரத்தில்

'liquidation of rural indebtedness'

என்ற அந்தக் கருத்து வரக்கூடிய மசோதாவும் இந்தக் கருத்து

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1975 அக்டோபர் 24]

தொடரிலே வந்தால்தான் ஏதாவது பலனிருக்கும் என்ற காரணத்தினாலே சொல்கிறேன். இதிலே, நாம் பல ரிஸீஸ்ப் கொடுக்கிறோம்; பலஸ்தமான நிவாரணம் கொடுக்கிறோம். ரூ. 400 அளவுக்கு நிவாரணம் கொடுப்பதன் மூலமாக எந்த அளவுக்கு உதவி செய்ய முடியும் என்று சொன்னால் 'below poverty line' தமிழ்நாட்டுக்கு என்ன பெருமை? ஆல் இந்தியா பாவர்ட்டி லெவல் 40 சதவிகிதம் என்று நினைக்கிறேன். ஏழ்மை, பட்டினி கிடந்து சாகக்கூடியவர்கள், அரைச் சாப்பாடு கூட சாப்பிட முடியாதவர்கள் ஆல் இந்தியாவில் 40 சதவிகிதம் என்றிருக்கும்போது, தமிழ்நாட்டில் 52 சதவிகிதம் என்பது ஒன்றும் தமிழ் நாட்டிற்குப் பெருமை அல்ல. அப்படி இருக்கும்போது பிலோ பாவர்ட்டி லேனில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தினால், அவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்பதைப் பார்க்க வேண்டுமே தவிர, கடன் கொடுத்தவனுக்கு நியாயம் வழங்க வேண்டாமா, பணம் கொடுத்தவனுக்கு நியாயம் வழங்க வேண்டாமா என்று பார்ப்பதை விட்டு, 52 சதவிகிதத்தில் இருக்கிற மக்களுக்கு நியாயம் வழங்க வேண்டுமென்று பேசினால் மட்டும் பிரயோஜனமில்லை. ஸ்டேட் பவரில் இதைச் செய்ய முடியும். மற்றவர்களுக்குக் கருத்துக்கள் இருக்கலாம். அந்தக் கருத்துக்களை அமுலாக்க ஸ்டேட் பவரிருக்கிறது. அந்த ஸ்டேட் பவரைக் கொண்டு அமல் நடத்த முடியும். இதன் மூலம் யார், யாருக்கு என்வேன்ன செய்தோம், எத்தனை பேருக்கு நிவாரணம் கொடுத்திருக்கிறோம், யார், யார் மீறியவர்கள், அவர்கள் பேரில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோம் என்ற விவரங்களை யெல்லாம் சொன்னால்தான் உதவிகரமாக இருக்கும்.

இந்த அவசரச் சட்டத்தை இந்த அளவுக்காவது கொண்டு வந்தது ரொம்ப சாலச்சிறந்ததுதான். ஆனால், இங்கு சட்டமாகக் கொண்டு வரக்கூடிய அளவிலே சில திருத்தங்களை உறுப்பினர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஏதோ திருத்தங்கள் என்ற அளவில், திடீரென்று அவற்றை நிராகரித்துவிடாமல் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப்: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, இந்த மசோதாவை நான் ஆதரிக்கிறேன். இன்றைக்கு நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கிற பெரிய மாறுதலின் அடிப்படையிலே சுமுதாய், பொருளாதார நிதிகள் நாட்டிலே வாழ்கின்ற மக்களுக்கு நிறை

1975 அக்டோபர் 24]

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

வுடன் அளிக்கப்பட்ட வேண்டுகோன்று எடுக்கப்பட்டு வருகின்ற நடவடிக்கைகளின் முன்னோடியாக இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். பொதுவாக, வட்டி வாங்குவது, வட்டி கொடுப்பது இரண்டுமே பாவம் என்றும் அந்த வட்டி வாங்குவதனாலும் கொடுப்பதனாலும் மனிதாபிமானம் அழிக்கப்பெற்று மனித சமுதாயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்படுவதற்கு வழிகள் வகுக்கப்படுகின்றன, ஆகையினால் வட்டி வாங்குவதும் கொடுப்பதும் மாபாதகங்களில் ஒன்று என்று ஒரு கொள்கையாக மட்டுமல்லாமல், நான் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற மார்க்கத்தினுடைய அடிப்படையாகவும் அதைச் செயல்படுத்துகின்ற ஒருவன் என்ற முறையில் இந்த மசோதாவை நான் பெரிதும் வரவேற்கிறேன்.

இந்த மசோதாவில் சில குறைகள் இருக்கின்றன; இந்த மசோதாவை சில வகையிலே நாம் அணுகியிருந்தால் இதனால் பெருத்த பலன்கள் நாம் யாருக்காக நன்மை செய்ய விரும்புகிறோமோ அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் என்ற கருத்தினை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இங்கே வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன அந்தக் கருத்துக்களில், அடிப்படையில், அவர்களுடைய வாதங்களில் வலு இல்லையென்று நான் சொல்ல மாட்டேன். எல்லா உறுப்பினர்களும் பல்வேறு கோணங்களில் எந்த எந்த வகையில் இந்த மசோதா அமைந்திருக்குமானால், அது மாக்கிமம் பெனிஃபிட் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு, மிகுந்த பயனை உரியவர்கள் அடைவார்கள் என்று அவர்கள் சொன்னார்களோ, அவற்றிலேயெல்லாம் ஓரளவுக்கு உண்மை இருக்கிறது என்பதை நானும் ஏற்றுக்கொண்டு வற்புறுத்துகிறேன். ஆனால், அதே நேரத்தில், ஒரு நல்ல முயற்சிக்கு முன்னோடியாக இது அமைந்திருக்கிறது. ஒரு பெருத்த மாறுதல் சமுதாயத்திலே ஏற்பட வேண்டுமானால் அதுவும் சமுதாயத்திலே பல்லாண்டுகளாக, பல னூறுண்டுகளாகப் புரையோடி இருக்கிற பழக்க வழக்கங்களைத் தகர்ப்பதற்கான முயற்சிகளை நாம் செய்வதாக இருந்தால், அந்த முயற்சிகளைத் திட்டத்தினாலோ, சட்டத்தினாலோ செய்வதால் வெற்றி நமக்குக் கிடைத்துவிடும் என்று யாரும் நினைக்க

[முற்பகல் 11.30]

மாட்டார்கள். ஆனால் அந்தத் திட்டத்திலே வெற்றியடைவதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசு மேற்கொள்வது இன்றியமையாதது. அந்த முயற்சிதான் இந்தச் சட்டம் என்று கருதுகிறேன். இரண்டு விதமான கருத்துக்களை நாம் இங்கே கேட்டோம். ஒன்று, ஒரு

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

[1975 அக்டோபர் 24]

குறிப்பிட்ட வரையறைக்குட்பட்ட கால கட்டத்திற்குள் வாங்கப் பட்ட கடன்களைமட்டும் பெற முடியாத அளவிற்கு மசோதா வகை செய்வது சரியானதல்ல, ஒரு வரையறைக்குட்படாமல் இந்த மசோதாவின் அம்சங்கள் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்று சிலர் வாதித்தார்கள். இன்னும் சிலர் வட்டியை மட்டும் பெற முடியாத அளவிற்கு நெறிகளை வரைமுறைப்படுத்திவிட்டு முதல் தொகையைக் கொடுக்கக்கூடிய கஷ்டமான சூழ்நிலையிலிருந்து உரிய வர்களைக் காப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை, அதையும் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். வேறு சில மாநிலங்களில் இத்தகைய முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள், நாமும் செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தும் சொல்லப்பட்டது. இன்னொரு கருத்து, இப்படித் திடீரென்று கடனுக்கு வட்டியைக் கொடுக்க வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்ட காரணத்தினால் அதற்காக அவசரச் சட்டத் தைப் பிறப்பித்த காரணத்தால் எழை எளியவர்கள் தம்முடைய தேவைகளுக்காக யாரிடத்திலிருந்து பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்களோ அவர்களுடைய தேவைகள் பூர்த்தியடைய முடியாத நிலையில் பணம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் பணம் கொடுப்பதை நிறுத்தி விட்டார்கள். அதனால் எழை எளிய மக்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தும் சொல்லப் பட்டது.

இந்த மசோதாவைப் பொறுத்தவரையில் ஓரளவிற்கு இந்தத் துறையினர் இதிலே கவனம் செலுத்தி இதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்த மசோதாவின் காரணமாக ஏற்படுகிற பல்வேறு விளைவுகளைச் சந்திக்கிற வகையில் பண ஷாத்துக்களை நெறிகளை இணைத்திருக்கிறார்கள்.

உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால் கோர்ட்டுகளிலே கடன்களுக்காகத் தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்டு டிக்கிரிகள் கொடுக்கப் பட்டு இருந்தாலும் அந்த டிக்கிரிகள் செயல்படுத்தக்கூடிய வலுவை இழந்துவிடும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே நேரத்திலே கடன் என்று வரும்போது வீடுகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய குடகூலி பாக்கிகளை இந்த மசோதாவில் சொல்லப் பட்டிருக்கிற ஷாத்திலே விளக்கத்திலேயிருந்து எடுத்துவிடக்கூடிய அளவிலே குடகூலி மசோதாவைக் கட்டுப்படுத்தாது என்ற முறையிலே சொல்லப்பட்டிருப்பது பல்வேறு மக்களுடைய வரலாறு தராதம்மியங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து இந்த வழிவகைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

1978 அக்டோபர் 24] [திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

அதே நேரத்திலே இந்த மசோதாவின் வாயிலாக மேற்கொண்டு கடன் கொடுக்க முன்னுக்கு வரமாட்டார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த வாதத்தையும் சந்திக்கிற வகையில் இதிலே 12 ஏ 1 இல் விதியை வகுத்திருக்கிறார்கள். ஒரு கால கட்டத்திற்குப் பிறகு கொடுக்கப்படுகிற பணத்திற்குக் கட்டப்பட வேண்டிய வட்டியை இந்த மசோதா கட்டுப்படுத்தாது. ஆகையால் அங்கே கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை உருவாகும், சிறு சிறு நிதிகளை வைத்து பணம் கொடுக்கிற வட்டிக்காரர்கள் பணம் கொடுப்பதை நிறுத்திவிடக் கூடாது என்ற நிலைமையில் அவர்களை உற்சாகப்படுத்துகின்ற வகையிலேயும் சிறு வியாபாரிகளை அவர்களுடைய தேவைகளை, சிறு வருமானம் உள்ளவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய முறையிலேயும் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

நாட்டினுடைய சிந்தனைகளில் பெருத்த மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன, வருங்காலம் நமக்கு இருளாக இருக்கிறது. இந்த நிலையில் நாம் மேலும் ஏன் பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். கொடுத்து வம்பிலே மாட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற முறையிலே அந்த உண்மையைப் புரிந்துகொண்டு இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

சொதுவாக நாட்டிலே வட்டி கொடுப்பதும் பாவம், வட்டி வாங்குவதும் பாவம், இரண்டும் தடுக்கப்பட வேண்டுமென்பது நோக்கமாக இருக்கிறது. அந்த முறையிலே இதில் அப்படிப்பட்ட விளைவுகள் இல்லாவிட்டாலும் அந்த விளைவைத்தான் விரும்புகிறார்கள் என்ற அடிப்படையிலேதான் இந்த மசோதாவை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

விவசாயிகளினுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கிற வகையிலேயும் சிறு வியாபாரிகளினுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கிற வகையிலேயும் அமைந்திருக்கிறது. எத்தனையோ காரியங்களுக்கு பணம் தேவைப்படுகிறபோது ஏழை எளிய மக்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய முறையில் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்ட வாதத்தை நானும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். மத்திய வங்கிகளிலே, தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளிலே, தேச மக்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய வகையிலே செயல்படாமல் சில டாட்டாக்கள், சில

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

[1975 அக்டோபர் 24]

பிரலாக்கள் அல்லது வங்கிகளைப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டிருக்கிறவர்கள், பெரும் வியாபாரிகள், பெருந் தனக்காரர்கள், மாட மாளிகையிலே வாழ்கிறவர்கள், சொத்துக்களை செக்யூரிட்டியாகக் கொடுத்துப் பணத்தைப் பெறக்கூடிய முறையில் உள்ளவர்கள்தான் தகுதி படைத்த மக்கள் என்று நினைத்து அவர்கள் பயன் பெறுவதற்குத்தான் வங்கிகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன என்று இருக்குமானால் தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்ற அந்த அடிப் படைத் தத்துவத்தையே — யார் தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்களோ — அவர்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை என்பதைத் தான் சுட்டிக்காட்ட முடியும். தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளில்

“There should be free accessibility to the common man of the Country”

என்ற வகையில் அவர்களுக்கு ஃபிரி ஆக்செஸபிலிட்டி இருக்க வேண்டும். வங்கிகளில் இருக்கக்கூடிய நெறிகள், முறைகள், வழிகள் கடினமான வழிகளாக இருந்தால் எப்படி சுலபப்படுத்த முடியும். சிறு வியாபாரிகள், சிறு விவசாயிகள் இவர்கள் எல்லாம், சுலபமான முறையிலே கடன்கள் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய முறையிலே ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு நம்முடைய மாநில அரசாங்கமும் பேசி முடிவு எடுப்பதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

கோவாப்பரேடிவ் சொசைடிகளப்பற்றி இதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கோவாப்பரேடிவ் சொசைடிகளை இந்தச் சட்டம் கட்டுப்படுத்தாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எப்படி இந்த அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தாதோ, எப்படி மத்திய அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தாதோ அதைப் போன்று கூட்டுறவு அமைப்புகளையும் கட்டுப்படுத்தாது என்று விதி கூறுகிறது. நான் அதைக் கொள்கை ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன். கூட்டுறவுத் துறை மக்களால் நடத்தப்படுவது. அதற்கு இந்தச் சட்டத்திலே இடம் அளித்திருப்பது சரிதான். அப்படிச் செய்யாமல் இருந்தால் கூட்டுறவு அமைப்புகளுக்கு வரக்கூடிய வட்டியை, வருமானத்தைத் தடுக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை உருவானால் பெருக்க சிக்கல்கள் ஏற்படும் என்ற உண்மையை நான் வகைக்கொள்கிறேன். கூட்டுறவுத் துறையில் தனிப்பட்டவர்கள் பெறக்கூடிய வட்டி விகிதம் இருந்தாலும் அது நிலவள வங்கியாக இருந்தாலும் ரூபாய்

1975 அக்டோபர் 24]

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

பேங்க்ஸ் ஆக இருந்தாலும் யாருக்குப் பணம் தேவைப்படுகிறதோ அவர்களுக்கு ஏழை எளியவர்களுக்கு, விவசாய மக்களுக்கு, சிறு வியாபாரிகளுக்கு அவர்கள் விரும்புகிறபோது சுலபமான முறையிலே அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும்படி ஏற்பாடு செய்து அதற்கான நெறிகளை உண்டாக்கினால்தான் கடன் தொல்லைகள் தீரும். கடன் வாங்கக்கூடாது என்று சொல்வதால் மட்டும் கடன் தொல்லைகள் தீர்ந்துவிடாது.

சில ஊர்களில் சில சமுதாயங்களில் அவர்கள் தாமாகவே சில நிறுவனங்களை வைத்துக்கொண்டு உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால் நாடார் மகிமை சங்கம் என்று நாடார்கள் வைத்திருக்கிறார்கள், அந்தச் சங்கத்திலே மிகச் சுலபமான முறையிலே அந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அவர்கள் வியாபாரத் திற்காக அவர்கள் தொழில்களை ஆரம்பிக்க கடன் தொல்லைகளைப் போக்க கொடுத்து உதவுகிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். அந்தச் சங்கங்களின் அடிப்படையிலே இன்றைய தினம் நகரங்களிலேயும், கிராமங்களிலேயும் மக்களாலேயே ஏற்படுத்தப்படும் சில அமைப்புகளை அரசு ஊக்குவித்து அவர்களுக்குச் சில உதவிகளைச் செய்யலாமா என்பதைப்பற்றி ஆராய வேண்டும்.

எங்கள் ஊரிலே, வாணியம்பாடியிலே, பொதுமக்களே சேர்ந்து நான்கைந்து இலட்சம் ரூபாயை மக்களிடத்திலேயிருந்தே சேகரித்து அதை சிறு சிறு கடனாக, ஆனால் எந்தவிதமான வட்டியும் இல்லாத கடனாக, செக்யூரிட்டி என்று ஏதாவது சாதாரண பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு கடனாகக் கொடுப்பதாக இன்றைக்கு நான் கேள்விப்படுகிறேன், வாணியம்பாடியிலே அப்படி ஏழாயிரத்து சில்லறை மக்களுக்கு, வியாபாரிகளுக்கு, சிறு தொழில் நடத்துபவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அதற்கு வட்டி வாங்குவதில்லை. அப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களை, சமுதாய சேவை செய்யும் நிறுவனங்களை அரசு ஊக்குவித்து இந்த அடிப்படையில் பல்வேறு ஊர்களில், கிராமங்களில் ஏற்படுத்தி வட்டியில்லாத கடனாகக் கொடுக்க சமுதாய, சமூக சீர்திருத்த அமைப்புகள் முன்வந்தால் அதை ஊக்குவிக்கும் முறையிலே அவைகளுக்கு மானியம் கொடுத்து, பெயரளவிற்கு மானியங்களைக் கொடுத்து, அவைகளுக்கு அங்கீகாரம் கொடுத்து ஊக்குவிப்பதற்கான வழி

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

[1975 அக்டோபர் 26]

வகைகளை அரசு எடுக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் என்னுடைய இந்தக் கருத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மசோதா ஒரு நல்ல நோக்கத்திற்காக எடுக்கப்பட்டிருக்கிற முன்னோடியாக, முதல் நடவடிக்கையாக, பல்லாண்டுகளாக நாம் செய்து வரும் நடவடிக்கைகளின் தொடர்ச்சியாக வந்திருக்கிறது. இதிலேயே எல்லாப் பலன்களையும் பெற்று விடுவோம் என்று நினைப்பதும், அப்படியிருந்தால்தான் இந்தச் சட்டத்தை ஆதரிப்போம் என்று சொல்வதும் சிறந்த கருத்து என்று நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். நல்ல முயற்சியின் அடிப்படையில் சட்டத்துறையினர் இந்தச் சட்டத்தை நன்றாக அமைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, இதை மனப்பூர்வமாக ஆதரித்து அமாகிறேன்.

திரு. மா. வெ. கரிவேங்கடம்: மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற கடன் நிவாரண, தற்காலிக நிவாரணச் சட்டத்தை வரவேற்று ஒரு சில கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தின் முன்னால் வைக்க நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்த மசோதாவிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்ற தலைப்பிலேயே 'டெம்பரரி ரிலீஃப்' என்று குறிப்பிட்டிருப்பதால் இது தற்காலிக நிவாரணமேயொழிய நிரந்தர நிவாரணம் என்ற தலைப்பிலே இல்லை ஆகவே, தற்காலிகம். இது தற்காலிகம் என்றால், நிரந்தர நிவாரணம் நிச்சயமாக வேறு இருக்கும் என்று நாம் எல்லோருமே நம்பலாம்.

இந்த மன்றத்திலே எதிர்க்கட்சித் தரப்பிலே பேசிய பல்வேறு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இதிலேயுள்ள நல்ல அம்சங்களை வரவேற்றிருக்கிறார்கள். மேலும் நல்ல அம்சங்கள் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை விடுத்திருக்கிறார்கள். எங்கள் கட்சியைப் பொறுத்தவரையிலேயும் எல்லா எதிர்க்கட்சித் தரப்பிலே இருப்பவர்களும் பாராட்டும் அளவிற்கு, பல்வேறு துறைகளிலே தமிழக அரசு நடவடிக்கை எடுத்திருப்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும், எதிர்க்கட்சியிலே இருக்கின்ற பல்வேறு கட்சித் தலைவர்களும் பாராட்டியிருக்கின்ற நல்ல பல அம்சங்களை இந்த அரசு செய்திருக்கிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. மா. வெ. கரிவேங்கடம்]

மாண்புமிகு திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் மைசூர் மாநிலத்தில்—கர்நாடகத்தில்—தற்காலிகமாக ஒரு நிவாரணம் கொண்டு வரப்பட்டு அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நிரந்தரம் என்ற முறையிலே அங்கே இரண்டு ஹெக்டேர் அல்லது ஐந்து ஏக்கர் நிலம், அதுவும் புஞ்சை நிலம் என்று உச்சவரம்பாக வைக்கப்பட்டு, அத்தகைய ஐந்து ஏக்கர் நிலமுடைய விவசாயிகளுக்கும், விவசாயக் கூலிகளுக்கும், 2,400 ரூபாய் வருமானம் வரும் விவசாயிகள் அல்லாத மற்றவர்களுக்கும் நிவாரணம் அளிக்கும் வகையில் கர்நாடகத்தில் அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். கர்நாடகத்திலே, தற்காலிக நிவாரணம், அதற்குப் பிறகு அவசரச் சட்டம் என்ற வகையிலே இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய வேறல்ல.

இந்த மன்றத்திலே நாம் பல்வேறு கருத்துக்களை ஆராயவேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவருகிறார்கள், ஏற்கனவே ஒரிசாவிலே, பீகாரிலே, உத்தரப்பிரதேசத்திலே கொண்டு வந்தார்கள் என்று சொல்லும்பொழுது லேவாதேவி செய்பவர்கள் ஒரிசாவிலேயிருந்தாலும் சரி, தமிழ்நாட்டிலேயிருந்தாலும் சரி, இங்கேயும் இத்தகைய சட்டம் வரும் என்பதை முன்கூட்டியே அறிந்த காரணத்தினால் கடந்த மூன்று, நான்கு மாதங்களாக அல்லது ஆறு மாதங்களாகத் தமிழ்நாட்டிலே உள்ள பெரிய லேவாதேவிக்காரர்கள் பணம் கொடுப்பதை அறவே நிறுத்தி விட்டார்கள். அப்படிக் கொடுத்தாலும் நம்பிக்கை நாணயத்தின் பேரில், பொறுப்பின்பேரில் கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்கு நம்பிக்கை உள்ளவர்களுக்கே கடன் கொடுத்து வந்த தன்மையைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, தமிழ்நாட்டிலுள்ள லேவாதேவிக்காரர்கள் இத்தகைய முற்போக்குச் சட்டம் வராது என்று நினைத்து லேவாதேவி செய்துகொண்டிருக்கவில்லை. இத்தகைய சட்டம் இங்கேயும் வரும், அதுவும் தீவிரமாகவும் இருக்கும் என்று எண்ணிச் செயல்பட்டதால் கடந்த மூன்று, நான்கு மாதங்களாக ஒரு நாணயப் புழக்கம், பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கின்ற தன்மையை நாம் பார்க்கிறோம்.

ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலேயும் பெரிய லேவாதேவிக்காரர்கள் என்று வகைப்படுத்திப் பார்க்க வேண்டும்; சிறிய லேவாதேவிக்காரர்கள் என்று வகைப்படுத்தி, ஐயாயிரம், பத்தாயிரம் என்ற முறையிலே, இருக்கின்ற நிலத்தை விற்றுவிட்டு

[திரு. மா. வெ. கரிவேங்கடம்] [1975 அக்டோபர் 24]

லேவாதேவி சிறந்த தொழில் என்று ஆரம்பித்து விவசாயி களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் கடன் கொடுத்திருந்தால் அது ரத்து செய்யப்பட்டு விட்டது. வஜா செய்யப்பட்டு விட்டது என்று சொல்லிவிட்டால் அவர்களுடைய பிழைப்பு என்ன ஆவது? அவர்களுக்குப் பிழைப்பு இருக்குமா? அப்படிப்பட்டவர்களை யெல்லாம் கூட இந்த நிரந்தர நிவாரணம், கடன் வஜா என்ற வகையிலே சேர்க்க வேண்டுமா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1937 ஆம் ஆண்டிலே இராஜாஜி அவர்கள் கொண்டு வந்த கடன் நிவாரணச் சட்டத்திலே ஒரு சில விதிவிலக்குகள் இருந்தன. விதவைகள் கடன் கொடுத்திருந்தால்—லேவாதேவி செய்திருந்தால்—என்ற ஷரத்தைச் செய்து அதற்கு விதிவிலக்குத் தந்திருந்தார்கள். அதை உதாரணத்திற்கு மட்டும் நான் இங்கே சொல்கிறேன். அத்தகைய விதிவிலக்குகளை மனத்திற்கொண்டு, அந்த அளவிற்குச் சிறிய லேவாதேவிக்காரர்கள் பாதிக்கப்படக் கூடாது, பெரிய லேவாதேவிக்காரர்கள், பொருளாதாரத் துறையிலே மேல் தளத்திலே இருக்கிறவர்கள் பாதிக்கப்படும் அளவிலே அமையும் விதத்திலே இருக்க வேண்டும். சிறிய லேவாதேவிக்காரர்கள் பாதிக்கப்பட்டால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை பாதிக்கப்படும் என்ற முறையிருந்தால் அவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டும். அதே நேரத்திலே அவர்கள் லேவாதேவி செய்யும் காரணத்தினால் விவசாயிகளின் வாழ்க்கை அல்லது தொழிலாளி யின் வாழ்க்கை பாதிக்கப்படும் என்றால் அதற்கு என்ன நிவாரணம் என்பதையெல்லாம் ஆர அமர சிந்தித்து நல்ல முறையிலே, அடித்தட்டிலே உள்ள மக்களுக்கு நிரந்தர நிவாரணம் கிடைக்கும் வகையிலே இந்தச் சட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும் அல்லது நிரந்தரமாகக் கடன் நிவாரணம் அளிக்கின்ற ஒரு மசோதாவைக் கொண்டு வந்து இத்தகைய எல்லாத் தரப்பினருக்கும் நல்ல முறையிலே நிவாரணம் அளிக்கும் விதத்திலே மேலும் மேலும் சிந்தித்துச் செயல்பட வேண்டும். அதற்கான நடவடிக்கைகளை உடனடியாக எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இது ஒரு பெரிய பொருளாதாரச் சிக்கலை உருவாக்கும், உண்டாக்கும், உண்டாக்கிவிட்டது, இன்னும் உண்டாக்க இருக்கிறது. எல்லாத் தரப்பினரும் ஒத்துக்கொண்டாலும் ஒரேயொரு

1975 அக்டோபர் 24]

[திரு. மா. வே. கரிவேங்கடம்]

கருத்தை மட்டும் நான் இந்த நேரத்திலே எடுத்துச் சொல்லக்
கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலே விவசாயி
களுக்குப் பயிர்க் கடன்கள், நடுத்தரக் காலக் கடன்கள் என்று
கொடுக்கப்படுகின்றன. 4 சதவிகிதம், 5½ சதவிகிதம் என்று
இருந்த வட்டி, இன்றைய தினம் கூட்டுறவுத் துறையில் 10 சத
விகிதம், 12 சதவிகிதம் என்று வட்டி வருகிறது. அது சரியா,
முறையா என்பதைக் கூட்டுறவுத் துறையினரும், ரிசர்வ் வங்கியும்,
இந்திய அரசும் ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். தனிப்பட்ட கடன்
காரர்களுடைய இடத்தைப் பிடிக்கும் விதத்தில், 12½ சதவிகிதம்,
10 சதவிகிதம் என்று வட்டி வசூலிப்பது என்றால் அது சாதாரண
வட்டி அல்ல. அதிக வட்டி. ஆகவே, அரசு நிறுவனங்கள்
எதுவானாலும், விவசாயிகள், தொழிலாளர்களிடமிருந்து வாங்கும்
வட்டியை லேவாதேவிக்காரர்களைப்போல நினைத்துக்கொண்டு
10 சதவிகிதம், 12 சதவிகிதம் என்று வசூலிப்பது என்பது சரியாக
இருக்காது, ஏற்கனவே 5 சதவிகிதத்திலிருந்து ஆரம்பித்து, மூன்று
நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரையில்கூட 7½ சதவிகிதத்திற்கு
மேல் வட்டியில்லாமல் இருந்த அந்த நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

அதே சந்தர்ப்பத்திலே இப்படியொரு நெருக்கடி நிலை ஏற்படும்
காரணத்தினாலே பணத் தட்டுப்பாடு ஏற்படுகிறது, பொருளாதார
நெருக்கடி ஏற்படுகிறது என்று சொன்னால் அதற்கு மாற்று முறை
என்ன, கடன் வாங்க, கொடுக்க மாற்று முறை என்ன என்பதைச்
சிந்தித்து அதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசு ஏக காலத்திலே
எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட
கருத்துக்களை மனத்திற்கொண்டு தமிழ்நாடு மற்ற மாநிலங்களுக்கு
முன்னோடியாக, முன் உதாரணமாக, எடுத்துக்காட்டாக இருந்த
தமிழக அரசு இதிலேயும் முன் உதாரணமாக, எடுத்துக்காட்டாக
இருக்க வேண்டும். அப்படித்தான் இருக்கும், அதுதான் திராவிட
முறின்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை என்று கூறி அதற்கான
நடவடிக்கைகளிலே ஈடுபட வேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்
கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்,
வணக்கம். நன்றி.

திரு. கே. என். குமாரசாமி: பேரவைத் துணைத் தலைவர்
அவர்களே, கடன் தள்ளி வைக்கும் இந்த மசோதாவின் பேரில்
என்னுடைய கருத்தையும் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. கே. என். குமாரசாமி] [1975 அக்டோபர் 24]

எனக்கு முன்னாலே பேசிய நண்பர்கள் ஒரு கருத்தைக் கூறினார்கள். ஒரு மசோதா வருகிறபோது ஒருசிலர் பாதிக்கப் படத்தான் செய்வார்கள், ஒருசிலர் பலன் அடைவார்கள் என்பது உண்மை. யாரையுமே பாதிக்காமல் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து விட முடியாது. இருவரையும் பாதுகாப்பது என்பது சுலபமான காரியம் அல்ல. சமுதாய மாற்றத்திலே பெரும் மாறுதல்கள் வருகிறபோது இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் சமுதாயத்திலே வர வேண்டுமென்று சொன்னவர்கள் நாம்தான். 1937 ஆம் ஆண்டு ராஜாஜி அவர்கள் சட்டம் கொண்டு வந்தபோது அநேகம் பேர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று சொன்னார்கள். அப்போது அநேகம் பேர்களை வாழ வைக்க முடிந்தது.

இப்போது விவசாயத் துறையில் இருந்தாலும்கூட, விவசாயத் தொழிலாளியாக இருந்தாலும்கூட சரி வசதியும் வாய்ப்பும் இல்லாமல், உற்பத்தி இல்லாத காரணத்தால் கடன்காரர்களாகி இருப்பார்கள் அல்லது வேறு காரணங்களால் கடன்காரர்களாகி இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட கடன்களை வஜா செய்வதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். விவசாயிகள் பல்வேறு காரணங்களால் கடன்பட்டுக் கடைசியில் உடைமையையே இழக்கும் நிலைமைக்குப் போய் விடுகிறார்கள். விவசாயிகள் பட்டிருக்கும் கடன்களில் சட்டப்பூர்வமான கடன்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றைத் தள்ளி வைப்பதன் மூலம் மட்டும் விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்தவர்களாக முடியாது. அந்தக் கடன்களை வஜா செய்ய வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் பல வருஷங்களாகக் கோரிக்கை இந்த மாநிலத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதையும் அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். கடந்த பத்தாண்டுகளாக விவசாயிகள், விவசாயத் தொழிலாளிகள் உற்பத்திக் குறைவு காரணமாக, வறட்சி காரணமாக நஷ்டத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். கடன்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த மன்றத்தில் அதுபற்றிப் பல தடவைகள் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் கடன்களை எல்லாம் வஜா செய்ய வேண்டும். கூட்டுறவு வங்கிகள் மூலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட கடன்களை வஜா செய்ய முடியாது என்று சொன்னாலும்கூட அரசாங்கம் கொடுத்த தக்காவிக் கடன், பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னால் கொடுத்த கடன் ஒன்றைக் கோடி ரூபாய் இருக்கிறது. அதையாவது வஜா செய்யலாம். கிணறு வெட்ட வாங்கிய கடன்கள் அவை. அப்படிப்பட்ட கடன்களை வஜா செய்ய இந்த மசோதாவில் வழி செய்யப்பட்டிருக்குமானால்

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. கே. என். குமாரசாமி]

நிச்சயமாக முழுமையாக வரவேற்றிருக்கலாம். கடன்களைத் தள்ளி வைப்பதன் மூலம் போதுமான உதவி செய்ததாகக் கொள்ள முடியாது. இந்த மசோதாவால் நாணய புழக்கம் நடைபெறாமல் சமுதாயத்தில் பல கஷ்டங்கள் வந்துவிடும் என்று சொல்ல முடியாது. தமிழ் நாட்டின் பண்பு சட்டப் பூர்வமாக இல்லாமலே நாணய மாற்றம் நடைபெறும். நம்பிக்கையின்பேரில் நடைபெறும். ஆகவே, எந்தெந்தக் கடன்களை வஜா செய்ய முடியும் என்பதற்கு ஒரு சர்வே செய்து அதனைச் செய்ய முன்வரவேண்டும்.

மற்ற மாநிலங்களில் இரண்டு ஹெக்டேர், ஒரு ஹெக்டேர் நிலங்கள் வைத்திருப்பவர்களுக்குக் கடன்களை வஜா செய்திருந் திருர்கள். உத்தரப்பிரதேசம், வங்காளம், பீகார், கர்நாடகம் போன்ற மாநிலங்களில் அந்த விவசாய மக்களுக்காக இப்படிப் பட்ட சட்டங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அங்கெல்லாம் இதனால் பிரச்சினைகள் வராதபோது இங்கு மட்டும் வந்துவிடும் என்று சொல்ல முடியாது. ஆகவே, கடன் நிவாரணச் சட்டத்திலே வஜா செய்வதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்துவார்களானால் நிச்சயமாகத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் வரவேற்பார்கள். போற்று வார்கள். அதன்மூலம் கோர்ட்டு, வியாஜ்யங்களுக்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைக்க வாய்ப்பு ஏற்படும். அந்த வகையிலே அமைச்சர் அவர்கள் மசோதாவைக் கொண்டுவர முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று கூறி அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு முன் வருவாரச் என்று நம்பி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற கடன் நிவாரணச் சட்ட முன்வடிவைப் பற்றி மாண்புமிகு அனைத்துக் கட்சி உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய மேலான கருத்துக்களை நல்கியிருக்கிறார்கள். எல்லோரும் சொல்லிய கருத்துக்களின் மொத்த சாராம்சம்—இது ஒரு முற்போக்கான சட்டம், இதை வரவேற்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் இரண்டு பக்கத்திலும் தர்க்கவாதங்களை பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொல்லாமல் இல்லை.

எங்கள்வே, சென்ற தொடர் கூட்டத்திலே 'இன்டெடெட் அக்ரிகல்குரல் டெம்பரரி ரிலீப் பில்'—விவசாயத் கடன் நிவாரணச் சட்டம் வறட்சி இருந்த நேரத்தில் அரசின் மூலம் இந்த

[திரு. ஓ. பி. இராமன்] [1975 அக்டோபர் 24]

மாமன்றத்தில் கொண்டு வரப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. அதிலே, சாதாரண விவசாயிகள் பட்டிருக்கும் கடனைப் பெற கோர்டுகள் மூலம் வழக்காடக் கூடாது, டிகிரிகள் மூலம் வசூல் செய்யக்கூடாது என்பதற்கான ஒரு பாதுகாப்பு அப்போது கொடுக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து விவசாயிகள் அல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை — சாதாரண நிலையில் உள்ளவர்கள், அதிக வசீதியற்றவர்கள் பட்டிருக்கும் கடன்களைப் பொறுத்தும் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தரவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே, விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பு, இப்போது விவசாயம் அல்லாத நிலையில் சாதாரணப் பொருளாதார நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு.

இந்தச் சட்டத்திலே, சென்ற சட்டத்திலே இல்லாத ஒரு புது அம்சம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அம்சம் இரண்டு சட்டங்களுக்குமே பொருந்தும். விவசாயிகளாக இருந்தாலும், சாதாரண நிலையில் உள்ளவர்களாக இருந்தாலும் ஆறு மாத அளவில் பெற்றிருந்த கடன்களுக்கு வட்டி கணக்கிடக்கூடாது என்ற பாதுகாப்பை இரண்டு சாராரும் இந்தச் சட்டத்தின்மூலம் பெறுகிறார்கள். இந்தச் சட்டத்திலே பாதுகாப்பு யாருக்கு இல்லை என்பதை இந்தச் சட்டத்திலும் சொல்லியிருக்கிறோம். சென்ற சட்டத்திலும் சொல்லியிருக்கிறோம். 31 மார்ச் 1974, 31, மார்ச் 1975-ல் முடியும் நிதி ஆண்டுகளில் வருமான வரி கட்டியவர்கள் சேல்ஸ்டாக்ஸ் கட்டக் கூடியவர்கள், சொத்து வரி கட்டக்கூடியவர்கள் இந்தச் சலுகையைப் பெற முடியாது என்ற நிலையில் அதற்கும்க் கீழே இருக்கக்கூடியவர்களுக்குத்தான் இதன் மூலம் பாதுகாப்புச் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(நண்பகல் 12-00)

இதற்கு மேல் அதிகம் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் சில உறுப்பினர்கள் கூறினார்கள். சில பேர்கள் நல்ல ஆலோசனைகளைச் சொன்னார்கள். சிலபேர்கள் கடன் கொடுத்தவர்களுக்கு என்ன உத்தரவாதம், எவ்வளவு காலத்திற்கு இந்தச் சட்டம் நீடிக்கும், நிரந்தரமாக நீடிக்குமா என்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூடக் கேட்டார்கள்.

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. ஓ. பி. இராமன்]

திரு. அழகர்சாமி போன்றவர்கள் நிரந்தரமாகவே இது சட்டமாக்கப்படவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். காலவரையறை குறிக்கக்கூடாது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். இரு பக்கமும் கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. இது ஏற்கனவே பிறப்பிக்கப் பட்ட அவசரச் சட்டத்திற்குச் சட்ட வடிவம் கொடுப்பதாகும். அப்போதைக்கப்போது இதுபோன்ற முற்போக்குச் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்றன. இது காலவரையறை இன்றி நிரந்தரமாக இருக்கவேண்டும் என்று சிலர் குறிப்பிட்டார்கள்.

அரசைப் பொறுத்தவரையில் அப்போதைக்கப்போது தேர்தல் வரும், தேர்தல் வந்தால் சட்டமன்றம் இருக்கும், சட்டமன்றம் இருந்தால் என்னென்ன காரியங்களை முறைப்படுத்திச் செய்யலாம் என்பதைப்பற்றி நம்பிக்கை இருப்பதால் இந்தச் சமயத்தில் அவசரச் சட்டத்திற்குச் சட்ட வடிவம் கொடுக்க இது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. தொகையை அதிகமாக வைக்கலாம் என்றார்கள். காலத்தை நீட்டிக்கலாம் என்றார்கள் அவை அப்போதைக் கப்போது நாட்டின் பொருளாதார நிலைக்கேற்ப அரசு முடிவு எடுக்க வேண்டியவை. இதைவிட முற்போக்கான சட்டங்கள் வராது என்பதல்ல. ஒரு கால அளவு குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இதைக் காட்டிலும் மேலும் நல்ல அளவிற்குச் செய்யலாமா என்பதை யோசித்துச் செய்ய வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஒரு படி முற்போக்காக கால் வைத்திருக்கிறோம்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் உட்பட இதை எதிர்க்கவில்லை, இது நல்ல சட்டம்தான், மேலும் முற்போக்கான தொரு சட்டம் தேவை என்றுதான் கூறினார்கள். அந்த அளவிற்குத் திருப்தியடைகிறேன். சில திருத்தங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். திருத்தங்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவற்றை வலியுறுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டு, இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் இருக்கையில் இல்லாததால் அவரது திருத்தம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டது.

[1975 அக்டோபர் 24]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி “தமிழ் நாடு, 1975-ம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர். (தற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும்”.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, சட்ட முன்வடிவு பிரிவு வாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பிரிவு 2.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி “பிரிவு 2 இச்சட்ட முன்வடிவின் உரிய பகுதியாக ஆக்கப்பட வேண்டும்.”

THIRU A. SUBRAMANIAM : Sir, I move :

‘In sub-clause (2) (iii) the proviso under Explanation be deleted’.

The amendment was duly seconded.

திருத்தம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, தோல்வியுற்றது.

பிரிவு 2 பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

Clause 3.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :

“That Clause 3 do stand part of the Bill”.

THIRU A. SUBRAMANIAM : Sir, I move :

“That sub-clause (d) be deleted”.

The amendment was duly seconded.

The amendment was put and lost.

Clause 3 was put and carried.

Clause 4.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :

“That Clause 4 do stand part of the Bill”.

1975 அக்டோபர் 24]

THIRU S. ALAGARSAMY: Sir, I move the following amendment:

In clause 4, for the words and figures "16th January 1976" substitute the words and figures "16th January 1978".

The amendment was duly seconded.

The amendment was put and lost.

THIRU A. SUBRAMANIAM: Sir, I move the following amendment:

In clause 4, delete the words "and before the 16th January 1976."

The amendment was duly seconded.

The amendment was put and lost.

Clause 4 was put and carried.

Clause 5.

MR. DEPUTY SPEAKER: The question is:

"That Clause 5 do stand part of the Bill".

THIRU A. SUBRAMANIAM: Sir, I move the following amendment:

In sub-clause (1) for the words "stand stayed until the 16th January 1976" substitute the words "stand abated".

The amendment was duly seconded.

* திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருத்தத்தை நான் வலியுறுத்தக் காரணம், ஏற்கனவே பல உறுப்பினர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டதுபோல் பல மாநிலங்களிலும், அண்டை மாநிலமான கர்நாடகாவிலும், மற்றும் யு.பி., பஞ்சாப், எம்.பி., போன்ற மாநிலங்களில் இப்படிப்பட்ட கடன்களை ரத்து செய்திருக்கிறார்கள். பொருளாதாரத்தில் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் பல ஆண்டுக்காலமாகக் கடன் சுமையினால் அழுந்தி வாழ்வு நசிந்து போயிருக்கிறவர்கள் என்ற காரணத்திற்காகக் கடன்கள் ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கின்றன பல மாநிலங்களில். கடனை ஒத்தி

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

[1975 அக்டோபர் 24]

வைப்பதன் மூலம் அந்தச் சுமையை நீடிக்க வைப்பது சாயல்ல. கடன்களை ரத்து செய்யவேண்டும். அப்போதுதான் இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம் மெய்யாகவே நிறைவேறும். அப்போதுதான் பொருளாதாரத்தில் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களின் சுமையை நாம் அகற்றமுடியும். 1976 ஜனவரி 16 ஆம் தேதி என்பதை எடுத்துவிட்டு stand abate என்று இதுபோடு இந்த வழக்குகள் எல்லாம் தீர்ந்துவிட வேண்டும் என்ற வகையில் திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம் நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற திருத்தமாதலால் இதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

திருத்தம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, தோல்வியுற்றது.

பிரிவு 5 பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

பிரிவுகள் 6, 7 பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

பிரிவு 8.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி: “பிரிவு 8 இச்சட்ட முன்வடிவின் உரிய பகுதியாக ஆக்கப்பட வேண்டும்”.

THIRU N. K. PALANISAMY: Sir, I move the following amendment:

In clause 8 for the figures and words “22nd July 1975” substitute the figures and words “24th October 1975”.

The amendment was duly seconded.

திரு. என். கே. பழனிசாமி: ஒரு க்ளாரிபிக்கேஷன் வேண்டும். 31-ம் தேதி என்னுடைய பில் வருகிறது, அப்போது பேசிக்கொள்கிறேன். ஜூலை 22, 1975க்கு முன்பாக யாராவது கடன் பட்டிருந்தால் அவர்களுக்கு விதிவிலக்கு என்றிருக்கிறது. ஜூலைக்குப் பின் வாங்கிய கடன் செல்லாது என்றிருக்கிறது. அதேபோல் விவசாயிகளுக்கு உள்ள கடன், ஆறு மாதத்திற்கு இல்லை சர்க்காரிலிருந்து வாங்கிய கடனுக்கு பீனல் இன்டாஸ்ட் இருக்கிறது. இன்டாஸ்ட்டுக்கு மேல் இன்டாஸ்ட். அது இதனால்

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. என். கே. பழனிசாமி]

ரத்தாசிறதா? பீனல் இன்டரஸ்ட் ரத்து செய்யப்படவேண்டும். ஒத்திவைக்கப்பட்டிருப்பதற்கு. அதற்குண்டான வட்டியையும் ரத்து செய்ய வேண்டும். ஜூலைக்குப் பின் வாங்கிய கடனுக்கும் இந்த மசோதா பொருந்தும் என்ற முறையில் இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தவேண்டும். எனது திருத்தத்தை அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னதை தற்சமயம் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத நிலையில் இருக்கிறேன். ஆறு மாதத்திற்கு என்றிருக்கிறது இப்போது. புதிதாகக் கொடுக்கிறவர்களுக்கு வட்டி கணக்கிடக் கூடாது என்று சட்டத்தில் கட்டுப்படுத்தவில்லை. ஏற்கனவே உள்ளதற்கு ஆறு மாதத்திற்கு வாங்கக் கூடாது என்றுதான் பாதுகாப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பீனல் இன்டரஸ்ட் பற்றிச் சொன்னார்கள். அது தனியாகப் பரிசீலனை செய்யவேண்டியது. அரசாங்கத்திற்குள்ள வட்டியை ரத்து செய்ய முடியாது. அதைத் தனியாகப் பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும்.

திருத்தம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, தோல்வி யுற்றது.

பிரிவு 8 பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

பிரிவுகள் 9 முதல் 13 வரை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

பிரிவு 1.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி: “பிரிவு 1 இச்சட்ட முன்வடிவின் உரிய பகுதியாக ஆக்கப்பட வேண்டும்.”

THIRU S. ALAGARSAMY: Sir, I move the following amendment:

In sub-clause (3) of clause 1, for the words and figures “14th January 1976” substitute the words and figures “15th January 1978”.

The amendment was duly seconded.

[1975 அக்டோபர் 24]

திரு. சோ. அழகர்சாமி: முதல் திருத்தம் 1976 ஜனவரி வரையில் எத்தனிதமான நடவடிக்கைகளும் அல்லது கடன் வசூலும் செய்யக்கூடாது என்றிருக்கிறது. இன்னும் நான்கு மாதங்கள் தான் இருக்கின்றன. அதற்குப் பின் கடன் கொடுத்தவர்கள்—வறட்சிக்காகக் கொடுக்கப்பட்டது, மழை பெய்திருக்கிறதா இல்லையா என்று தெரியவில்லை—வசூல் செய்ய ஆரம்பித்தால் பல குடும்பங்களை அழித்துவிடுவார்கள். எனவே, 1976 என்பதற்குப் பதிலாக 1978-ம் ஆண்டு வரையில் முதலில் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு பின்னர் ஆரஅமரப் பரிசீலனை செய்து சட்டம் செய்யலாம். 1978-ம் ஆண்டு வரை கொடுக்கவில்லை என்றால் நாம் போடக்கூடிய சட்டம் யாருக்கும் பிரயோஜனம் அளிக்காது. எனவே 1978 என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். கே. பழனிசாமி: திரு. அழகர்சாமி அவர்கள் சொன்னதை நான் ரொம்பவும் ஆதரிக்கிறேன். வறட்சி வந்த தினால் ஒரு வருஷம் ஒத்தி வைத்தார்கள் என்பது சரி. வறட்சி முடிந்து போய் விட்டதா? அக்டோபர் 20-ம் தேதி வரைக்கும் வறட்சி கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் இருந்தது, திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் மழை பெய்யவில்லை, மதுரை ஜில்லாவில் மழை பெய்யவில்லை. இரண்டு மூன்று ஜில்லாக்களில் பெய்து இருக்கிறது. அப்படி மழையே பெய்தாலும் எப்படி விவசாயி ஜனவரி மாதத்தில் எல்லாக் கடன்களையும் திருப்பிக் கொடுக்க முடியும். ஆகவே, இன்னும் இரண்டு வருஷம் நீட்டிக்க வேண்டும். பல மாநிலங்களில் விவசாயிகளுக்கு அந்தப் பாதுகாப்புக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். இரண்டு வருஷம் தள்ளி வைத்து இருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வதில் இந்தச் சர்க்காருக்கு மட்டும் என்ன கஷ்டம் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன்: தலைவரவர்களே, வேளாண்மை விளைச்சலைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கவேண்டுமானால் ஜனவரியில்தான் தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் செய்ய முடியும். தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் அனைத்திலும் நீர்நிலைகளிலும் உள்ள தண்ணீர் நிலைமையைப் பார்த்தால் மோசமாக இருக்கிறது என்று சொல்லிவிடமுடியாது. இன்னும் வர இருக்கிற இரண்டு மாதங்களும் தமிழ் நாட்டிற்கு மழைக்காலம் தான். இன்னும் 3 மாதம் இருக்கிறது. அதற்குப் பின்னாலும் நிலைமை இப்படி இருக்குமானால், மழை பெய்யவில்லை என்றால், அது குறித்துப் பரிசீலி

1975 அக்டோபர் 24] [திரு. ஓ. பி. இராமன்]

கலாம். இப்போது தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன். 1978 வரை தொடர்ந்து வறட்சி இருக்காது என்று நான் கருதுகிறேன். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் ஜனவரியில்தான் விளைச்சலைக் கணிக்கமுடியும் என்பதால், 3 மாதத்திற்குப் பிறகு நிலைமை இப்படியே நீடிக்குமானால் அதற்குப் பின்னாலே பார்க்கலாம்.

திரு. என். கே. பழனிசாமி: கனம் அமைச்சர் சொல்வது சரியல்ல. அறுவடை மார்ச் மாதத்தில்தான் வரும். ஜனவரியில் எப்படி வரும்?

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன்: தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் ஐப்பசி, தை மாதத்தில்தான், ஜனவரியில்தான் அறுவடை வரும் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். சின்னபிள்ளைக்குக் கூடத் தெரியும்.

திரு. சோ. அழகர்சாமி: அப்படியே மழை பெய்தாலும் கூட ஜனவரியில் வரும் மகசூலை வைத்துக்கொண்டு விவசாயி எல்லாக் கடன்களையும் அடைத்து விட முடியாது. 3 வருஷம் ஆகும். விவசாயிகளின் கஷ்டம் அரசுக்குத் தெரியும். நல்ல விளைச்சல் வந்தால் கடனை அடைக்க 3 வருஷம் ஆகும். மழை பெய்தாலும் பூராக் கடனையும் திருப்பிச்செலுத்த முடியாது. ஆகவே, இன்னும் இரண்டு வருஷம் நீடித்தால் நல்லது. இல்லையென்றால் அவர்கள் சொத்துக்களை ஐப்தி செய்கொண்டு போகும் நிலைமை வந்து விடும். ஆடுமாடுகளை ஐப்தி செய்து கொண்டபோய் விடுவார்கள். ஆகவே இதை 2 வருஷம் ஒத்தி வைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திருத்தம், பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, தோல்வியுற்றது.

பிரிவு 1 பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

முகப்பரை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன்: தலைவரவர்களே, “தமிழ்நாடு 1975-ம் ஆண்டு கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன் வடிவு நிறைவேற்றப்படவேண்டும்” என்று கோருகிறேன்.

[1975 அக்டோபர் 24]

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, சட்ட முன்வடிவு சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

(ஊ). தமிழ்நாடு 1975-ம் ஆண்டு, கல்வி நிறுவனங்கள் (சொத்துக்களின் தற்காலிகக் கட்டுப்பாடு) திருத்த செஸ்திறன் சட்ட முன்வடிவு.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : கலைவாசர்களே, “தமிழ்நாடு 1975-ம் ஆண்டு கல்வி நிறுவனங்கள் (சொத்துக்களின் தற்காலிகக் கட்டுப்பாடு) திருத்த செஸ்திறன் சட்ட முன்வடிவை * பேரவையின்முன் அறிமுகம் செய்வதோடு, அது அமர்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

இந்தச் சட்டம் 1949-ம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக ஒரு பள்ளி சரியாக நடைபெறவில்லை யென்றால், புகார்கள் அதிகமாக வருமானால், மாணவர்கள்—ஆசிரியர்களுக்குக் கஷ்டங்கள் ஏற்படுமானால், அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தை அந்தப் பள்ளியின் சொத்துக்களோடு எடுத்துக்கொள்வதற்கு உரிமை செய்யும் வகையில், அந்தச் சட்டம் 1949-ம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது. அங்குப் பிறகு எந்த ஒரு டன்ளிஸாயும் எடுத்துக்கொள்ளும் சூழ்நிலை சட்டத்தின்கீழ் ஏற்படவில்லை. ஆனால் சென்னையில் எழும்பூரில் ஒரு உயர்கலைப்பள்ளி நடந்து வருகிறது. அந்தப் பள்ளி சரியாக நிர்வகிக்கப்படாமல், அதன் மீது பல்வேறு புகார்கள் பொதுமக்களிடமிருந்தும், ஆசிரியர்—மாணவர்களிடமிருந்தும் வேண்டிய வசதிகள் செய்யவில்லை என்று வந்தன அப்பள்ளி இந்தச் சட்டத்தின் 3(1) விதியின் கீழ் சொத்துக்களோடு சேர்த்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின்படி அந்தப் பள்ளியை எடுத்துக்கொண்டது ஈராண்டிக் காலத்திற்கு செல்லத்தக்கதாகும். 31—1—1975-யோடு அந்தக் கெடு முடிந்து விடுகிறது. அந்தப் பள்ளியை நடத்திக் கொண்டு இருந்த பாக்கியம் பிள்ளை நினைவுக் கட்டளை நிர்வாகக் குழு மீண்டும் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை எடுத்து நடக்க அயத்தமாக இருக்கிறார்களா என்றால் அவர்களும் அயத்தமாக இல்லை. அவர்கள் எடுத்து அந்தப் பள்ளியை மறுபடியும் சீர்திருத்தும் சூழ்நிலையில் இல்லை. இப்போது அந்தக் கெடுவும் முடிந்து விட்டது. உடனடியாக எடுத்துக்கொள்வதற்கு வகை செய்யவேண்டும் என்பதற்காக, மேலும் மூன்று ஆண்டுக் காலத்

* 21—10—75-ம் தேதிய தமிழ்நாடு அரசிதழ் விறப்பேட்டில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.